

РОМАНТИКА
НА
СІНІ

С Н І Г

Сніг випав перед стрітінням
свіженький і такий біленький
пухенький і легенький,
землю зодягнувши в шубу білу,
а вона бачиться нами,
як нареченої фата –
така ж нарядна і об'ємна,
сніжно біла і пухка.
Зима так урочисто в природі
засвідчила кінець року
і цією красою захотіла
порадувати весну
в такому святковому наряді.

Сніг же білий, білий
і сніжинка кожна в нім,
неначе перл, з відтінком голубим,
який небо подарувало їм
і викладена одна на одну так,
що кожна може пограти
відтінками перед очима
своїми візерунками тремкими
і тонкістю тканин
в тих ниточках тоненьких.

Ми руки запустили у цю шубу,
а вона на диво - і не холодна,
прийняла теплотою,
неначе кіт пухнатий,
видно теплоту нам
від сонця принесла.

Ох, і вміє ця жіноча земля
прийняти таку шубу від Творця.
Ох, і хоче земелька наша,
щоб сніг її так одягнув,
що навіть локони-дерева
кольором білим змінив.
Та й на очі її в озерах
добавив у віях колір білий
і вітання приймає урочисто
від пташок різноголосих,
і доторки до шуби
в слідах маленьких зайців –
а вона ж радіє з того,
що й людина посміхнулася вустами,
бо чистота і краса снігової шуби
її серденько торкнули.

Отакою її ми будемо пам'ятати
і подеколи згадаємо не раз
до наступної весни
у таких баченнях
і відчуттях земних.
Допобачення зимонько зима
моя і всіх,
збирай моя люба й чиста
у світах далеких новий сніг.

СТРІТЕННЯ

Багатьма словами ми бажали
від відчуттів і розуміння
пізнавати навчитися себе,
сутності своєї
і залишити у творах цих
свій слід життєвий в світі,
та поряд з нами
живуть і інші живі істоти –
і вони такі ж, як і ми,
та все ж ми бачимо,
чуємо і відчуваємо їх
тільки по зовнішніх проявах...,
то і це прекрасним є,
бо все це вкупі і є буттям.

То тепер подивимося на них:
братів і сестер наших,
які, як і ми
є творіннями Творця,
які і є творцями джерела
духовності земної.
Відведімо зір
від пізнавання у собі змін,
від розуміння світоустрою
у Всесвіті усім
і подивимося на те,
що живе у нас під носом.

А там життя бурлить, клекаче
у різнобарв'ї і розмаїтті
проявів його,
бо саме прояви оці
дають енергію життя усьому
і людина теж є жива
завдяки енергіям таким
у спогляданнях, споживаннях,
у залишках реальних після них,
в творіннях неповторимих
в яких ми бачимо їх слід
в життях своїх
і в матінці Природі.

Ще стрітення не прийшло
у сонячнім календарі,
як зустріч зими із літом,
та передвісник змін
уже на липі заспівав.
Вона старенька вже
і досить сильно обросла
віхою зеленою і хворобливою,
то там той птах маленький
і ховається від стужі,
і там ті ягідки спокійно їсть.

Це птах дрібненький,
це весняночка голосиста
знов до нашого міні-парку

завітала і ознаки життя принесла,
будячи природу
в передранні світанковім —
прокидайся вже весно —
все гука вона:
«Фіть і фіть»,
ніби то говорячи усім,
«Прийдіть, прийдіть
весна і літо;
йдіть, ідіть і життя творіть,
бо скоро птахи повертатимуться додому».

Та вже підріс під снігом
інший провісник весни
й життя нового — підсніжник,
який готовий вже от-от
голівку білу показати...
А внизу, біля його ніжки,
букавочки-комашки теж ожили
і на землі між ними
енергію життя несе
відроджена вода,
яка за місяць раніше ожила.
Поєдналося життя в зимі:
життя в зелених кольорах
на фоні чистесенького снігу,
а шишки, шишки стужавіли,
бо дозріва у них життя нове
у насінні запашному,
бо життя все таки є вічне.

Саме там сніг розтає,
де життя бурлить таке,
бо воно в підсніжнику й комасі
і у нас, романтичному спостерігачі,
до промінчиків сонця поспішає
і пробудження землі вітає
в своєму танці, в співі веснянки
і нашому спогляданні-милуванні,
як в спектаклі,
який життям зоветься.
А життю світло і тепло так треба,
бо вода і ґрунт вже тут
і зеленіючі шати із під снігу
весна хоче показати —
молода, молода у днях
нові життя природа зачина
в своєму циклі, круговороті.

І ми присіли до проталини в снігу:
і видно, й чути,
як дихає земля,
ожива з весною...
А там вже дощик весняний
замість снігу пишного
хмаринки до нас пришлють,
бо вони теж бажають споглядати
на вбрання зелене буйне,
на струмки грайливі,

на річки голубі,
які голубінь із неба взяли...,
а сонце грає
проміннячком своїм,
яке, навіть, видно оком –
воно грає, як дитя
красотою і безтурботністю життя.
Тепло іде від нього,
як з дитини красота,
а мати радість пізнає
і теплу дяку посилає –
гімн життю вона співає
материнством своїм,
яким
Творець і дитина
її нагородила.

Стрітенська водиця
заявила про себе
каплями зі стріхи,
якими півень із курми нап'ється
і як казали бабця,
що це ознака є в природі,
ніби то весна буде рання
і на день вшанування
духів воїнства земного
віл у лісі напасеться.
А водиця свою справу творить:
танцює і сама грає,
блимає кристалами льоду,
цілує сніг так палко,
що він тане...
Вона тепло несе
від сонця і землі,
вона вже є дитя весни
і стверджує життя,
яке родилося нею
місяць загодя.

Людина теж кожух скидає
і шукає нові туфлі для весни,
і по новому її оченяточка блищать,
рухливість більша,
ніби від зими звільнилась,
а тіло свободу відчуло
і звабами руху виграє.
Вона, вода і сонце
вносять зміни
у розпорядок дня людини
в її слова і справи нові,
а думки, думки роять
нові ідеї й плани...

Стрічаймо люди
матінку природу
в її дитинстві,
у весні...,
бо весна в природі,
як дитина для людини.

Радіймо змінам у природі,
радіймо змінам у собі
і засіваймо змінами в собі,
і засіваймо себе й простори
добротою і любов'ю
все і вся по новому.

Місяць... Зорі...
і ми на дворі...
самі, самісінькі
одні,
говоримо із ними
про вічне,
про любов,
яка є,
в яку вірим ми,
що вона є вічна.

Любов Земна
не вибирає поміж нами,
хто сильний тілом,
чи зовсім ослаб духом,
чи з сивиною на голові,
чи з волосяним пушком
під носом,
чи то очі сині сині,
чи вкорочена рука
і тільки у любові ми
здатні творити і любити
наші щасливі дні
і добродіяннями встеляти
наші життєві стежки.

ДОВІРА

Довіра у життя наші завжди
приходить із стану доброти.
Доброта творить нас мудрими у всьому
через помилки і болі,
але ми щасливі в пізнанні
на цьому шляху до любові.
Довіра там гніздечко в'є,
де панує правда й справедливість,
тому й людина у житті
тягнеться єством до них,
оминаючи колючки вміло,
або й не зациклюємося на них.
Живімо по совісті й справедливо –
от і вся правда нашого життя.

Ми все життя людям довіряли,
як собі
і можливо ця довіра допомагала
людям чесними бути з нами.
І саме цьому завдяки
ми по сей день живі –
друзів маємо чимало,

чимало є і тих,
хто користується добротою
від нашої довіри,
а деколи плодять обмани,
каверзи, підстави,
та чогось нас Дух святий
оберігає від результатів злих...
і це є великий, ох великий позитив
з розумінням не скочуватися до помсти,
хоча в житті зі всіляким зустрічались
і чогось взяли за правило таке,
щоб не зациклювалися в гніві, помсті,
а просто бажали відійти,
тоді довіра дає енергії зі світу,
щоб нам жити і творити.
бо довіра творить дива
у пізнанні любові.

А Любов – це Дух творящий,
а Любов – це Життя щасливе
в кожному нашім слові,
в кожній нашій дії.
Розтопиться в любові
сама найтвердіша крижина,
прийде в життя доброта,
як та живодайна весна,
а вона в житті буває не раз,
але завжди проявляється у розумінні
мочі і мудрості доброти,
неначе в перший раз,
а чим мудрішою в житті є людина,
то тим добрішою в довірі вона зроста,
тим менше у неї гніву і образ.

Усе в житті сприймається так,
неначе воно й мало бути
підказкою вагомою
у закономірностях життя,
бо випадковості в житті
не помиляються дверима.

**Творець деколи пояснює нам,
що ми всього є лиш людина
у цім Всесвіті великим
і різноманітності живих істот.**

Хай би там що – зупинімося на мить
і підказка прийде для дії:
іти вперед, чи відмовитися від дії
і не брати гіркоту в думки,
не тривожитися душею,
бо у випадковостях таких
є різні складники,
вони є там і наші
промахи і помилки,
то краще відійти тихенько
і навіть не торгуватися
про вигоди, а чи втрати –
просто забути все
і не згадувати про те,

що в минулому уже.

Мудрість у життя
приходить лиш до тих,
хто іншим довіряє,
хто доброту творити вміє,
бо роки життя
і сивина у волоссі
не завжди є
свідченням мудрості святої.

ДОБРОТА

Доброта – це стан нашого єства,
доброта ж по суті й змісту –
є якістю Духа у людині,
і вона діє.

Коли доброта посіяна в душі,
то вона при нашій допомозі
зростати може
і плодів виростить на всіх.

Доброту і щастя,
радість і любов,
злагоду й достаток,
здоров'я і справедливість
творімо люди у собі
на нивах Твоїх,
Отче наш духовний,
і врожай не забариться,
а ми, у радості людській,
його приймемо в житті.

Ми його і іншим вже
свідомо можемо дарувати,
або покластись на Творця,
бо він більше зна,
кому з урожаю цього
є потреба немала.

На те і є у нас життя,
на те і є у нас Твоя нива –
така, як і на землі,
де кожен клаптик родить
у всіх стихіях природи
кожен рік і щорік
пшенички урожай,
як і іншого достатку.

Та все ж на рік земний...
То так і людина в творчій праці
леліє якості духовні.
Ось так за свій вік земний,
а таких віків є багато в неї,
тільки те не кожен знає,
бо життя людини плодотворне,
як і зерно живодайне,
має строк свій продуктивний:
та все ж у вічності Твоїй.

Можливо й ви і ми
тією насіниною зросли...

Чогось ми віримо у це,
бо добрим бути –
це дії творчі всі свої
зі стану життя свого,
як дар для інших
долучати у Всесвіті оцім,
і ділити їх у праці і словах
кожен день і повсякчас
з ближнім тим,
який зустрівся нам
потребою своєю.

Бути в стані доброти,
то це ввійти в розуміння
всім своїм еством
від ніг до голови,
а то і далі
і прийняти,
як стиль життя,
що чим більше ми даємо,
то тим більше відчувати будемо,
що ці очікування інших
будуть теж зростати,
бо ми уже по суті й змісту
уже є добротою –
її маленьким джерелом.

І до такої людини
завжди натоптані стежини,
бо кожен з нас:
свідомо чи не свідомо
шукає джерельце таке,
де можна Душею відпочити,
бо не дарма говорять люди,
що біля такої ось людини
певний час побудеш,
то про горе і біду забудеш.

Фактично людина кожна
лиш починає рости Духом,
коли починає розуміти,
що доброта є рушій
щасливого життя,
бо людська істота
є свідомий індивід,
яким ми назвати можемо всі,
бо він починається з доброти.

А її прояви в житті
починаються з науки:
вчимося доброту творити,
то й на ум погане не прийде,
бо бажаючи добра іншим,
то воно таку здатність має,
що і нас воно доповна заливає –
кожну думку, слово й дію,
а добра по суті
багато не буває
і воно приходить у життя
від нашої потреби –

і саме стільки
скільки ми його спроможні
у якості і кількості прийняти.

Бо життя людині
для того і дано,
щоб добро творити,
бо доброта має
таку властивість,
як одеколону запах
поширюватись скрізь і всюди,
де б не капнули його,
то так і добротою
людина доброти
її поширює навкруги,
тому доброму по суті
добре є усюди.

Бути в стані доброти,
то це вміти відчувати,
що ми здатні
все віддати
і нічого не затримаємо у собі,
чи приховаємо для себе,
окрім радості із такого розуміння,
бо її у нас тоді вистачає
і вона із нас тече
без гіркоти утрат
і докорів сумління.

То в роздумах таких
і напливу відчуттів приємних,
скажемо усім
з мудрості людської,
що правдиво добрими є
всі якості духовні,
в яких ми пізнавати здатні
нашого Отця-Творця.

І тут повторимося знов,
що майже все живе на Землі
є учасником творіння доброти,
а людина в змозі
бути доброю у всьому,
бо вона у розвитку духовності в собі
наближається в путі,
та і по образу й подобі
є дитиною Йому.

Доброта і милосердя
людством твориться віками
і ніби то для того,
щоб усім було легше жити,
спілкуватися одне з одним,
щоб спілкування це
приносило радість-втіху,
умиротворення і спокій.

Будьмо добрими з усіма:
ввічливим, уважним,
грубого слова не зронімо
і при нагоді меншій поможемо,

бо ці якості людські
дарують нам повагу інших.
То діями такими
ми в стан щастя увійдемо
і Дух наш буде чистим
і цією добротою
ми й будемо сильні.
Ввічливість нам дасть розуміння
суті людського бдіння
і ми будем здатні
бачити й відчуті тих,
хто потребу життєву жде
для укріплення довіри,
бо уважність допоможе нам
помічати найменші зміни
і цим навчимося ми
шлях вибирати вірний
на життєвій ниві
і поряд з цим
отримаємо можливість
уникати конфліктів і негараздів.

Тоді і рішення наші
вирастають на справедливості,
а це вже є перевага Духа,
щоб без війни і бійки бути
і жити в злагоді і мирі,
бо добротою
ми є непереможні
в тому,
що не буде й тих,
з ким були конфлікти.

Та все ж відкриємося в цьому,
що Душа нас веде по цій стежі,
яка й веде так наш ум і тіло,
що на певному етапі нашого життя
ми сутністю своєю
вже є сама доброта,
яка доростає до любові
і тоді ми вже й розуміємо,
що вже не буде вороття
Душею в людське тіло.

Люди здавна прагнули добра,
а його творити не збирались,
бо ум наш лиходій
теж ніби знає,
що якщо Душа дозріє,
то не повернеться у тіло,
а якщо немає тіла,
то і ум проявитися не здатен.
Тому він плодить суєту,
залізає в негатив по саме нікуди
і навіть на шкоду тілу у хворобах,
аби лишатися на коню,
цьому Дияволу лихому
іще на цьому світі.

Але ж Душа вічна,

як і життя біля неї
і вони у світі ходять рядом
по тих шляхах і той самий час.
Та тільки з неспокійного ума
тепер людина скоротила вік життя,
але появляється тілом вже частіше.
Тому ми й пам'ятаємо бабину казку,
що і їх батьки
жили тут на Землі
споконвіку тяжко.
Тепер ми маємо орієнтир –
дбати про Душу і Творця
і з усвідомлення цього
життя нам завжди буде в радість.

БРАТИ І СЕСТРИ

Ми всі тут, на Землі,
є брати і сестри
в енергетичному зв'язку
на рівні Душі, ума і тіла.
По різному ми можемо
себе проявляти у житті,
будучи в цих полях енергетичних,
річках і океані,
і все таки в залежності від того,
на якому рівні розвитку
знаходиться Душа
в тому чи іншому живому тілі.
Цей рівень може бачити кожен
у проявах своїх, у відчуттях
у виборах своїх
і те,
до чого ми більше є прихильні.
Якщо ми часто робимо самі
комусь погано, або і самі
часто попадаємо в біду,
проблеми чи негаразди,
то це явно свідчим цим,
що ми живемо в негативі
і маємо низький розвиток Душі.
Якщо ми кожен крок в житті
творимо мудро і свідомо,
то це є свідченням того,
що ми уже дозріли
розуміння сенсу і буття,
бо багато наших дій
шукають можливостей в житті
творити доброту і милість
і цим свідомо творять дні щасливі,
і діями такими у бутті
любові віддаються
у всіх проявах її.
Якщо ми саме так
бачимо себе і інших,
то дякуємо уже

Отцю-Творцю
і тим,
серед кого живемо.

Благодаримо тобі, Ісусе, в діях,
благодаримо тобі, любий Ошо,
як братів по духу
в людській подобі,
які зуміли
посіяти межі люди
прекрасну якість любові,
як життя основи.

Благодаримо всім і вся,
хто засіває і плекає,
хто збирає
і розносить в світі
ці якості духовні,
починаючи із себе,
починаючи з дрібненьких справ,
які є ниточками Духу
у Всесвіті цьому
для сотворіння в цілому
доброти між нами,
для навчання життю радіти,
для збирання енергій щастя,
для пізнання людського милосердя,
для сприйняття милості Отця-Творця,
для прийняття любові в себе
і цих якостей святого Духа.

Благодаримо за засівання
в середовищі людським
якостей прекрасних –
і знаймо всі,
що це насіння зійде,
то пестімо і леліймо
і врожай порадує нас,
бо цим нас Дух святий
окрилить у довірі,
у можливості людини.

Вчимося всі
давати й дарувати.
Це є по можливостях наших,
а якщо ми іще не дозріли
в мудрості людській
до такої дії,
то навчаймося чути, відчувати
відповідальність перед всіма
за наплodження негативу нами,
щоб з кожним разом
у своїх думках, словах і діях
ми перебували в бдінні
Душею і умом своїми
і хоча б по трошки
стримувати себе кожна мить
в гніві, зlobі, заздрості, гордині
і їх в собі й навколо не плодити.

А до цього тексту

згадався вислів Авраама мудрий
у зверненні до воїнів своїх,
коли Америка єднала у борні
Північ й Південь в республіку одну,
що в цей час тяжкий
будьмо милосердними
одне до одного
і життя людській бережімо,
бо вони ж такі, як і ми
і разом ми є сила нової держави,
а до того ж вони ростять хліб
і багато що до нього,
а ми готові їм плуг клепати...
але тут одна дама заперечила йому:
«Як ви можете таке говорити?
Вони ж є наші непримиренні вороги,
яких ми маємо усіх повбивати».
«Подумайте мадам – відповів їй Лінкольн, -
хіба я не знищую з війнством своїм
їх і наших ворогів, коли діями такими
стаємо в дружбі ми міцними».

То саме в поступках таких
ми всі причетними будем
за спасіння прекрасної Землі
і себе, і ближнього на ній.
Бо ніхто нас не спасе
і не занесе в благе місце,
допоки умом своїм свідомим
по устремлінню Душі
ми не утвердимось на путі,
на якому здатні ми
прийти у лоно Духа.

Так, однозначно так:
стверджуємо кожен у собі,
що Душа наша і є той провідник,
який і веде нас до Отця,
а людина вже свідомо
мудрістю своєю
приймає запрошення оці
і вливається в енергії світові,
бо так і на цьому
тримається життя,
наш Дух творящий
і ми малістю своєю.

М Р І Ї

Мріями про майбуття
ми не нашкодимо собі,
а навпаки,
мрії нас підносять.
Душа приймає рішення такі,
а ум, ніби гарячково,
уже складає плани
і, практично, вже в наступну мить
реалізовуватись починають,

бо наступна мить зродилась
в додаткових планах
і в голові проекти нові,
матеріали, сила, гроші –
їх джерела й можливості свої,
або радують нас
позитивні перспективи,
чи впливають нові проблеми:
та в процесі мріяння такого
нас уже не спинити ...

Ох і приємно як,
коли вони не дають заснути
коли вони знаходять нас
в продовженнях таких
і завтра, і в роках
життів наших...
Так, ми можемо сказати,
що в такий мрійливий стан
ми своїм умом ввійшли...
та ні ...,
щось таки підштовхнуло нас сюди:
на ці стартові події, факти...,
то явно вже скажімо,
що мрії приходять в нас
не від ума, чи чисто із потреб.
То потому ми лиш можемо сказати,
що дійсно мрії є безумні,
хоча в своїй основі
реалізуються якраз
з ініціатив, аналізу
і логіки висновків по них
саме при допомозі
кмітливого ума...

То це прекрасно
і життя прекрасне в кольорах відкрило
можливості людські
мріями такими
шлях у щастя будувати,
бо мрія завжди шукає краще
і цим спонукає ум
начало творче застосувати,
дбаючи про красоту і якість.

ЛЮБОВ

Стан щастя на доброті зростає
і щасливий той, хто любов пізнає,
та і розділити між ними
щось в окремоті не можна,
бо вони так разом у житті із нами є,
або і відсутні із того негативу,
до якого ми
тягнемо життя свої...

Щастя – це є любов до себе,
це і здатність іншому її дарити,
хоча ми можемо сказати і навпаки,

що стан любові
то і є вершина та
нашого буття,
і наших поступів у доброті,
які придатні у всьому
ввести нас в стан щасливий.

Любов, як вогонь живильний.

Кохання ж між людьми,
в полум'ї якого
згоряє страх і гнів,
ненависть і самотність
і мови вогню цього,
інакше крила,
виносять не раз людину
на висоти творчості
й безумства в діях.

На кожне серце й Душу
енергія любові пару підбере
і заспіває серце,
затанцюють відчуття,
несучи їх у старість
дорогами буття.

Бо закоханість із часом
виростає у кохання зріле
і воно творить чудеса,
бо його дарує людям
Бог духовності святої
і Він знає з ким і кого єднає,
і яку цій парі ношу дати,
щоб вони любов справжню
зуміли у житті пізнати.
А буває, що знайомі,
чи і не знайомі,
та ще й такі чужі,
які зростали поза межами сім'ї,
єдністю стануть на Землі
і створять із кохання
затишок і рай,
а в додачу діточок і хату,
то цьому будьмо вірні,
бо те, що з'єднала
Любов велика,
то не розриваймо й ми
вовіки...

Та чогось у життєвій суєті
при закінченні життя
ми починаємо розуміти
суть і зміст любові,
бо поки були молоді,
то думали, що міжстатеві втіхи
і є любов між нами.

То от тепер ми зрозуміли,
що кохання і життя були лиш школа
для пізнання великої Любові.

То прийшов той час
і не побоїмося сказати всім зайвий раз,

що любимо ми вас кохані до безтями,
допоки вогонь життя у нас не згас.

ЖИТТЄВА НОША

Ми часто у житті говоримо про все:
що ось ті сусіди,
чи колеги живуть щасливо
і все їм дається зовсім легко —
там злагода і спокій,
там чистота й порядок,
там гуртом до роботи йдуть,
а потім гуртом чай п'ють.

І таким ось говорунам буває
гірко споглядати за цим
із заздрості простої,
а ще коли їх
обсідають проблеми й негаразди,
то уже є гнів і злість —
і все на них,
таких щасливих і успішних.

Та буває у житті,
що досить часто
ми спілкуємось із ними,
бо і ці щасливі,
виявляється теж
вирішують в житті чимало,
щоб ось так жити,
як бачим ми...

Тоді і мудрості немає,
бо злість іще своя
не подівалася нікуди,
то часто з язика злітає:
«Нам би проблеми ваші!
А я такий вже горемика,
що із проблеми однієї
в нову проблему вхожу...».

Та отримали відповідь:
«Ось розкажу тобі сусіде
про свої останні дні життя свого,
якими ми справами займались
і не легко нам було...,
але якщо так питання стало,
то візьми хоча б одну мою проблему,
яка для тебе є нібито легка
і пройди мій шлях із нею
по всіх стежках
у днях і ночах,
відчуй той спротив
в досягненні мети,
ковтни ті сльози гіркоти,
які були в очах і на Душі
і тоді вже сам
віднайди у цім процесі
бодай один промінчик щастя...
Ти рівно йди межи людьми,

до всіх гарно посміхайся
і з легкістю сприйми
всі невдачі в цій дорозі.

Біди з пліч не скидай
для перепочинку,
бо ти ж казав,
що ця проблема є легка
і ти обрав одну мою
ніби то найлегшу
у виборі твоїм...
Та бачу – ти стомивсь
і сил нема далі йти...,
то не говори і не суди,
бо зрозуміти маєш ти,
що лишень на чужих плечах
проблеми й негаразди
у житті так мало важать
і вже ніколи не говори:
«Мені б твої проблеми!»

НАША МОВА В СЛОВІ

(поема)

Вода у світі, як і кров у людині
несе кристали у собі
тих образів, відносин і відчуттів,
в середовищі яких
вони присутніми були і є.
Вони очищувальну мають дію,
вони несуть у собі позитив,
і все те,
чого життя від них жде.

Таку ж функцію
і властивості в собі
несе і наша мова,
хоча вона у світобудові
має точкове чи краплинне
джерельце в людині
і ці краплинки й джерельця
формують Всесвіт
і Знання про нього і себе.

Це є потоки певні
енергій світових,
якими людина здатна,
як начало творче на Землі,
як індивід свідомий,
формувати у собі й навколо
простір свій життєвий,
зважаючи на те,
що і інші
такі світи будують –
і все це є світобудова
спільна Всесвіту усього.

І ця енергетика мови,
яка є у кожної людини,
і потужною є настільки...,
що як свідчать вчені...,

та про це знали й наші предки,
коли словами будували
між собою мир і злагоду у всьому,
коли розуміли шкоду слів поганих, злих,
знаючи таїни сакральні,
які і де енергії шукати,
щоб негатив у житті ліквідувати.

Ми не відкриваємо щось нове,
бо знають всі,
що головним побуджувачем до дій
у творенні життя свого
є наші думки,
сформовані словами
у певному порядку
до кінцевого результату
у формі факту,
чи послідовності у діях,
отримуючи задоволення
чутливістю своєю
в удосконаленнях і змінах
творчих пошуків своїх
добротністю і красою.

В підтвердження скажемо усім
про відкриття впливу
людського слова
на воду, як і на все:
коли біля води
лунали піснеспіви народні,
коли над водою людина
молитву позитивну сотворяла,
чи гнів свій виливала
словами в неї направляла,
то зовсім іншу й різну
структуризацію вони
словами у ній формували –
і це вчені довели,
а предки знали...,
що така вода
робила шкоду, чи добро...

То цей приклад знаймо люди
і розуміймо наскільки є потреба
бути для мови оберегом...
і «спочатку було слово,
і слово було у Творця,
і слово було Бог.
Воно було в началі Бога.
Все через Нього почало бути,
і без Нього нічого не почало бути,
що почалося бути.
В Ньому було життя,
і життя було світом Людини».

То леліймо свою мову,
бо саме від того,
який зміст і суть
ми формуємо у ній
в думкових образах,

обумовлених словами,
то так і формуємо життя свої
і життя тих, хто є навколо.

А образи, абриси
предметів і подій,
які спонукають нас до дій
і є ті Знання,
які приходять до нас з віків
і є зібраними людством,
чи є таїною закритою
від начала світу.

Хоча вони є у кожного із нас
і впливають в потрібний час,
появляючись, як ті кадри з фільмів,
з матриці Душі,
яка зв'язок постійний має
із Джерелом творящим.
І це Джерело відкрите і понині,
як і утворення Людини,
Сонця, Вітру і глибин Океанів,
Землі, Юпітера і Марсу.
А різний рівень Знань людини,
мабуть, від того:
наскільки вона умом здатна
і чистотою Душі придатна
почерпувати ці Знання
із невичерпного Джерела.

І всім відомо вже давно,
що головним інструментом у людини,
яким вона править вдало
є думки наші...

з яких ми починаємо
свій дім будувати.
З них і справа всяка
бере своє начало:
із наявних образів в людини,
з її відчуттів і чуттів –
і саме думками всі
починаємо творити світ,
чи його міняти,
ходячи по моріжку,
чи прибираючись в кімнаті.

З позитивної думки однієї
починає інша думка формуватись,
а там дивись і наяву
благоприємна ситуація з'явилась –
і творіння почались
у нашому маленькому житті.
Але знаймо, що з негативних думок
плодиться їх цілий рядок,
бо і вони їх кличуть всіх сімох,
а то і більше...
А це хвороби і страждання,
проблеми різні і біда...

Ось із таких думок всіляких
вирастають і слова різні,

а за ними дія позитивна,
чи уся у негативі,
то вибір тут зробити
має сама людина.
Чим може покращувати світ,
створений Отцем-Творцем,
бо він віддав усе,
що мав на ту годину,
та все ж лишив людині
право робити вибір
і свободу волі в діях.
То саме з цього стану
людина й здатна є творити,
хоча би свій унікальний світ,
або і знищити усе те,
що даровано їй Творцем
в далекі ті віки.

Слідкуймо за словами в мові
і за ритмікою, мотивацією в ній,
за тим,
в якому стані ми говоримо,
і для чого,
то такі ж результати кожен
матиме в житті...
Тому знаймо всі,
що бідна суржикова мова
і тим паче матюки
обмежувальними є у житті,
бо вони руйнують можливості наші
на щастя, достаток, гідність,
або і навпаки...
збогачуючи мову
і даючи обумовленість
фактам, діям в позитиві,
то цим ми творимо те,
що є нам в благо
і ми в ньому є щасливі.

Людина у повсякденному житті
застосовує слова у спілкуванні
для передачі думок своїх
в організації питань буденних.
Застосовує саме слова такі,
які відображають суть і зміст
назви предмета чи істоти
в їх характеристиці і діях,
що обумовлено людьми віками
і визначає те сакральне, те святе,
на що людина здатна
Душею, умом і тілом,
творячи певну вібрацію
і ритміку у звуках
та ще ту енергію слова,
які і творять у цілому
наш енергетичний життєвий простір,
в якому ми всі живемо –
дихаємо ним, живемо ним,

його ж і застосовуємо до інших.

Це як ті парфуми,
що розповсюджують запахи приємні,
чи викликають подразнення різні,
то таку ж невидиму енергію
людина творить поширювальну дію
своїми думками і словами.

А слово може лікувати,
настрій хороший піднімати,
або наплодити гнів, образу,
чи й зранити Душу,
а то і прибити,
паралізувавши подальші дії –
то так реально вже в наслідку цьому
людина може вбивати одна одну.

Тому просимо, благаємо усіх:
не застосовуймо у мові
матюків і слів злих,
бо вони є по суті й змісту
енергіями негативу
і ними наповнюють той простір,
де ми живемо всі.

То знаймо, що в такому
негативному біополі
не можуть виростати хороші дії,
не може оселятися доброта між нами
і марні очікування здоров'я міцного,
і марні надії на мир і злагоду у світі.

Бо енергії негативу
не пускають в життя наші
радість, сміх й достаток матеріальний,
а несуть з собою наміри лихі
і ними ми отруюємося самі,
та ще свідомо, чи й зовсім без ума
вбивають ці матюкальні слова
все навкруги, що є живим...

То розуміймо всі,
що життя красиве і щасливе
будувати кожен із нас може –
тут нема потреби в застосуванні сили,
нема потреби вивчати канони і закони,
манускрипти древні і історію однобоку;
тут нема потреби витрачати гроші,
чи вимагати допомоги, інвестицій,
а лиш чуть чуть за собою слідкувати,
щоб з рота нашого у простір
матюки не випускати,
а то й слова злобліві.

То почнімо із простого:
«Доброго дня» скажімо,
привітавши-побажавши,
встаючи рано вранці,
спальні і вітальні,
жінці і дитині
і всім, кого зустрінемо в дорозі,
і усьому,

якщо не вголос,
то хоча б у думці
такий посил зробимо
і щастя всім пошлімо.

«Дякуємо, - скажімо за поміч,
за увагу чи за подарунки, -
нам приємно за все»;
«Дозвольте підтримати,
пройти, присісти...», -
і таких прикладів багато
у нашому житті...

Ось такі малесенькі зусилля
і трошки концентрації уваги
дають кожному багато... -
перевірте всі...,
бо ці посили енергетичні
до нас вертаються завжди
настроєм хорошим
і завзяттями до справ буденних...,
а якщо кожен такий поступ зробить,
то вся країна, то вся Земля
наповниться позитивом...

Ось таке просте життя,
а ми матюками
засмічуємо шляхи свої,
наміри й бажання,
які й самі
зреалізувати не в змозі,
спотикаючись і чіпляючись
проблемами й негараздами,
які завжди ростуть в життях наших
зі слів лайливих, злих...

То хіба так багато треба?
Подумаймо усі...
і якщо жити хочем краще,
то навчаймося усі
стримувати себе в діях отаких,
щоб дух чистий і здоровий
собі і іншим дарувати,
щоб дітки не зростали
у такому от смітті...

І присоромімо тут, при нагоді,
і зробимо зауваження таким;
і не пишімо таких слів в інтернеті,
не пишімо суржиком
і словами чужими,
яких не знаємо суті й змісту:
модератори, псевдоніми,
біндери й реформи...,
коли можемо сказати:
наглядач, схований,
затискач і зміни...,
бо і словами цими,
які мають тлумачень забагато,
то цим шкодимо собі
і притягаємо в життя свої

хвороби тіла різні
і у відносини проблеми нерішимої...

І як би мене запрошували
до чистоти у мові,
то саме вона є свідченням
в людині кожній
її чистоти Душі.

..., а кричать про мову українську борці,
які назвались іншим словом – патріоти,
то саме вони плодять енергію негативу
у відносинах людських...
людського спілкування в світі,
бо борці не є творці по змісту,
а є руйнівниками по суті.

Однак і вони мають чутливість
до сакральної мочі в мові
і це для них є можливість
виокремити народ певний,
щоб ним самим керувати,
чим віддалити весь народ
від джерел сакральних
і від світу всього
для вигод особистих
і користолюбства в діях.

Та поема не є закликом
до поділів мнених,
а до розуміння того,
що цей народ можливість має
зберегти свою подібність
у віках надалі
і її занести як основу
в формацію людську нову,
бо спроби єднання мов
проходить через терміни специфічні
і люди їх приймають у всьому світі
і цим знищують саму сакральність,
бо слова із інших мов
знищують енергетичність простору всю
такими от словами на цих теренах
і в родах людських.

То стане в світі рано, або пізно
одна суржикова мова,
яка і формуватиме
такий же спосіб життя у всьому.

І це не є щось страшне,
бо людство цим іде
і весь світ веде до того,
що буде переважаюча у світі
одна визначена мова
і ті слова у ній з тим змістом,
який і буде свідчить
про стиль людських відносин.
Хоча кожен із народів
зуміє зберегти і далі
ту мову,
яка є їм помічна

у творінні якостей духовних
тут, на Землі...

А відповідь у цьому досить є проста –
живи саме там, де родився тілом,
бо Творець саме сюди при зачатті
свою-твою Душеньку послав,
щоб ми тут Духовність надбавали
і слабших духом за собою підтягали,
бо Творець знав куди нас послати:
в яке село чи місто,
якою мовою ми маєм говорити,
який талант-задатки нам подарувати,
щоб ми жили в радості й достатках.

Ми кличемо вас вчитись
берегти слова і букви,
бо вони несуть сакральність
в таїнах всесвітніх,
а мовою своєю людина здатна
побуджувати свій ум
до розуміння і творіння.
Бо мова у людини є
енергією Духовності людської,
як і всього світу.
... і читаючи ви
рядки оці,
то багато з нас почнуть
прислухатися до своєї мови
і мови людей інших...
Вони зроблять спроби
почути мову дерев і птахів,
почнуть перечитувати ці книги
і інші видання,
то саме діями такими
по новому ми подивимось
на нашу мову
і почнемо її підбирати
по суті й змісту,
бажань, надій і мрій наших.

Ми почнемо думати про слова,
про мову нашу милу
від образів і відчуттів,
які є енергією в ній
нашого Всесвіту великого
і тих джерел сакральних,
які є невичерпні.

Та знати слід усім,
що, якщо ми не займаємося цим,
то інші все ж
будуть словами й мовою своєю
формувавши світи свої,
а ми лиш будемо здатні
у їх світах,
як той баласт...
без мрій і надій,
без віри і довіри,
бо ми ліниві,

бо боїмося змін
і боїмося змінюватися самі.

А такі творці
Нашого життя не можуть знати,
чого ми хочемо в житті
і які у нас потреби,
то єднаймося в бутті
словами і через слова,
бо знаймо, що все,
що відбувається із нами
повністю залежить від нас
чи інших...,
від того,
що ми думаємо і говоримо
і вміння все оце поширювати у світ.

Але ж кожен з нас є ще той егоїст,
який думає й говорить
про себе і свої потреби,
творюючи життя й долю в ньому,
бо він є господар в певній мірі
і несе відповідальність у всьому
перед Творцем і людьми,
звіряючи свої думки, слова і дії
із совістю своєю,
яка є, як той орієнтир
людського позитиву,
бо кожна думка, слово, дія
лишають слід у Всесвіті великім.

Плекаймо мову рідну
кожен з нас на Землі,
плекаймо пильно і постійно,
полімо суржик, слова чужі...,
бо мова вмирає саме тому,
що нові покоління,
зберігаючи у вжитку це,
втрачає розуміння і значення слів,
а потім змісту й суті мови,
то разом з цим
вмирає живильний корінь
людського спілкування.
І втрата мови, як частини
сакрального в людини,
є свідченням того,
що гине і нація...,
вмирає індивід-творець,
як носій того слова, мови,
яку несли прашури його,
бо вже іншими енергіями
ці території наповняють
і цим духовний простір
вони ж і міняють.

Та якби ж це було тільки ідеологічне,
партійне, чи фізіологічне... -
ні!,
бо мова є частиною культури
культу-Ра(божества Духовності святої)

і її чистота у слові й звуці
має йти межи людьми у злуці.
І зовсім не окупанти нищать мову,
а сміття словесне
й гнила психіка конкретної людини
і цим деградує людське єство,
лишаючи природу у сирітстві.

Залишилось в Україні
за років двадцять шість
тільки двадцять два мільйони
і люди вимирають у своєму ж смітті,
і тікають люди звідси
наскільки з болю і біди,
які на ці терени
словами і «цінностями»
іншими занесли.
Засмітили люди себе,
засмітили свій життєвий простір,
а тепер...

думають, що так утекти є легко.

Хоча людина, як і все живе
тримається корінням роду і землі,
де родилася й зросла,
а якщо й тікає...,
то сил уже нема...
Нема із чим триматися:
відмирає мова у словах,
землю гербіцидами отравили
ліси жадобою і користою ізрубали,
а вода сама піднялася в небо
і полетить в інші краї, океани...
От скільки помилок великих і малих
людина робить у житті своєму
у безвідповідальності своїй
і в підсумку такому
втекти хоче від них...

Від себе не втечеш...,
і це тільки серце чує
тугу в думках
і сльози на очах,
бо відірвався коренем життєвим
від рідної землі,
від тих сусідів,
що поряд з ним жили,
від тих дерев, kota,
від криниці і цвірінькання горобця.

Ой, зовсім не так просто.

А тут лишаються темні сили,
які перегноєм тут возляжуть,
чи виминуться із часом
з грязноти своєї...,
і залишаться ті,
хто Душею чистий і думками... -
та все ж разом всі
дадуть спокій і відпочинок
теренам цим,

бо Творець гармонію
в Природі любить.
Він знайде спосіб-час,
щоб врівноважити процеси,
і відчують люди благодать,
бо навчаться себе чути,
а цей глас
від Творця-Отця
людина у собі носить.

Та якою б не була мова на Землі,
то маємо знати,
що слід слова свої доглядати,
зберігаючи у них суть і зміст
в характеристиці предмету чи істоти,
властивостях й взаєминах енергетичних,
в ритміці і тембрі звуку,
які віками в себе вбирала мова
в гомоні дібров і полів безкраїх,
величавості гір і тихоплинності річок,
в муркотінні kota і в співі птахів,
в запахах землі і в тому,
що квітує і на ній буя,
і в тих якостях духовних...,
і в тому крикові біди і болю,
і в зойку матері породіллі,
і в мелодіях пісень людських –
все це є в звуках, ритміці слів,
все це є в єднанні їх у мови
і все є однаковим на Землі
і водночас різним в певній мірі,
як і мови між людьми.

А наша мова має корені глибокі
і є творінням джерела Всесвіту усього.
В ній кожне слово має суть і зміст
і у вибудованих реченнях оцих,
бо слова є носіями інформацій, знань.
Та якщо ці слова спонтанні,
почуті просто так,
то саме вони є присланими для нас
і вони є для нас важливими знаннями
у вибудові своїх подальших дій.
Якщо ця мова наша на певну тему
з якоюсь метою, ціллю...,
то вона є спеціальною по суті,
як і те, чого навчають нас у школі,
як і те, чого навчає нас суспільство
примусово, засіваючи покору, страх... -
то всі ці спеціальні слова і мова
є чисто інформаційними для нас...
А чому...?

Бо слова такі із нас
виходять на основі
з наших образів і відчуттів готових,
які вже є у нас,
а коли їх слуха інший,
то він чує, бачить, відчуває

образи уже свої з досвіду свого,
чи, найперше, з тієї матриці Душі,
з якою ми приходимо у світ
і тому фактично ці образи є різними
у співрозмовників таких.
Тому різні і відчуття із них,
і різне запам'ятовування текстів,
і різні дії після розмови:
«я казав так..., а я почув ось інак...».
Та і різний ритм, тембр і звук у мові
є різними у кожного із нас...

Тому так важливо у людським суспільстві
навчитися спілкуватися із собі подібним,
бо якщо у кожного із нас
все оце є по суті різним,
то констатуємо як факт,
що ми не чуємо один одного,
бо відійшовши від розмови,
то і згадати її зміст є тяжко –
про що була та мова,
про що хотів сказати,
чи сказав наш співрозмовник?

Констатуючи цей факт,
що обміну інформаціями не відбулося,
то зазначимо і те,
що більшість інформації від інших
ми маємо в собі, як Знання,
які є на матриці Душі,
а ми, у недбалості своїй
ще є зовсім неуважні.

А спілкування для людини є,
як повітря, вода і їжа тілу,
і воно є частиною життя,
і воно є стимулом у наших діях
яких би там не було –
чи то вони по суті будівничі,
чи руйнівні в собі,
то для інших вони є підказки,
а руйнівник-словар є по факту,
саме що не є, учитель,
учитель діяти і жити.
Бо завдяки таким,
ми відкриття робимо для себе,
що ми у житті-бутті
займаємося самопізнанням.
А, знаючи себе,
то ми поклади мудрості
відкриваємо в собі
і завжди готові творити зміни,
міняти модель свого життя,
його структуру, зміст і суть,
бо немає на Землі таких,
хто не хотів би жити краще.

Тому то кожне слово в мові
є так ціниме людством.
Воно в житті кожної людини,

як кров для тіла –
збогачує життя наші,
чистить відносини між нами,
навчає в багатьох випадках,
є спонукальною енергією до дій –
то це ж прекрасно...
і ми це маємо знати.

Знаймо також те,
що кожне слово, емоції у рухах,
тембр, ритм і сила звуку
є тим засобом для людства в мові
через які до нас приходять
Знання Всесвіту всього
від джерела через нашу Душу.
Саме так людина у процесі цьому
несе Знання, навички і вміння
всі життя із покоління в покоління.

Якщо кров, вода, повітря, їжа
є основою життя для тіла,
то слово, мова, звук
виконують таку ж роль для ума
і його здатності до самоусвідомлення у бдінні,
приводячи до Душі у помічники.
То саме на цьому підміченому факті
ми зосереджуємо увагу всіх,
що ці слова тепер приймають участь
у процесах самопізнавальних,
що все єство наше : душа, ум і тіло
є по суті цілий комплекс енергій творчих
і ми реалізовуємося вже в бутті,
як цільність індивідуальна,
як цілісність свідома у Всесвіті оцім.

А ми, в своєму устремлінні,
виливаємо багато води у ці рядки,
щоб всім донести:
не говорімо невідомих слів,
лайливих і лихих,
бо кожне слово має суть і зміст,
незалежно від того,
чи ми умом своїм
здумуємося над цим.
Бо кожне слово по собі
має поле смислове
і саме ним ми можемо торкати
уми і душі інших,
як і інші нас із вами.

Такі процеси дехто здатен відчувати,
що переговоривши з кимосьь,
ми, ніби то, зарядились,
або відчули втому в тілі...
Ось така є сила в слові,
а ми ще знаємо, що й більша,
яка єднає увесь рід людський.
А є такі носії слова, слів,
які руйнують словом
відносини людські.

Та в цілому скажемо усім,
що словами енергетично
впливаємо на інших
і досить сильно... -
словами ми здатні всі
маніпулювати поведінкою інших,
або займаючись цим доцільно,
мінємо моделі життя в інших,
бо людина все одно
реагує на слова і зміст мови,
а спілкування, як процес творчий,
є той засіб у дотику до сокровеного,
до співучасті у життях з іншими,
до співучасті зі світом,
і тому після спілкування кожного
ми виходимо уже в дечому змінившись:
чи то в поглядах на інших,
чи бачимо себе, ніби, зі сторони,
бо як би там не було,
то кожен співрозмовник
несе певне відкриття про себе, нас,
про цей світ, Творця...

А мова і слова у ній
не просто є слова голі...
вони ж виходять енергетично
з джерела одного
і зливаються практично
з іншим джерельцем,
а далі утворюють енергетичну річку,
яка несе енергію у море, океан.
Океан, як слово образ
і є те визначальне велике слово,
яке і містить у собі енергію творящу
... і перш було слово, -
то саме тому воно і є
тим каменем у фундаменті життя,
яке й тримає суть людину,
як праобраз Творця
у круговороті цих енергій
і цей кругообіг є
результативним лиш тоді,
коли ми вміємо дотик віднайти
в устремлінні того,
що хтось почує
і зрозуміє суть того,
що ми їм хотіли донести словом.

Коли ж ми є в ролі слухача,
то чи ми готовимося когось почути,
бо якщо ми входимо в розмову
(а вона зовсім не є випадкова),
то і цього ми маємо навчитись.
У розмові завжди один хоче того,
щоб його почули й зрозуміли;
інший же має чути і почути
і водночас зрозуміти.
Бо такі бажання і завдання

несе кожному із нас,
і не завжди із вигод, користі,
а часто із того,
що Сущий мовою цією
єднає нас у слові розумінням.
Тобто, таке єднання є спільним
з Розумом світовим
і у спілкуванні ми ростемо,
у спілкуванні ми змінюємося самі
і нас змінюють інші...

Та все ж, як проходить розуміння?,
як поєднати чуття і говоріння?

- д о в і р о ю!

І тоді довіра є стіною
цієї будови людських відносин,
якими ми єднаємося усі
на основі віри.

Ось такий рух енергій будівничих
проходимо ми в Творця
від Знань у спілкуванні,
шукаючи довіри у єднанні,
приходимо і будуємо спільно
цей дах віри,
яка починалася і є у слові-мові.

А віра і допомагає нам рости духовно
і це є покликанням у цей світ людини.

Ось така велика роль слова в мові
і у Всесвіті великім.

* * *

Священний дивний край землі,
куди Творець направив Душі наші
з глибини віків далеких
і котив тілами і умами
по теренах цієї планети...

Хоча не ми одні
пишемо слова оці,
бо є й такі,
які їх співають з вітром,
та люди їх не чують...

Були пророки і піти на Землі,
є і будуть вони вівіки,
бо їх словами із людьми
говорить Дух творящий,
та людина не бажає вже
прислухатися до серця,
бо їх Душі і серця
закрила наша суєта,
яка

нікому не потрібна.

Відкриваймо вікна у Душі,
та впускаймо сонечко в себе,
то воно промінчиками
розбудить серденько і Душу.
Творімо доброту щодня
і вона лишиться на Землі,
бо вона і є серед нас,

і її ж лишили нам оті,
які відійшли від нас тілами.

* * *

А людина загубила
істинність свою духовну
у прив'язаності до речей
і всіх справ із побуту,
у гордині
і значимості мнимій,
в папірцях-бумажках,
де стоять печатки –
про те, що відвідував
він школу, вуз...;
про те, який у нього
суспільний статус,
які нічого не значать в майбутті
і тим паче в старині...

Душа забута і закрита багатьма,
та кличе вона кожного із нас
словом Духа,
які несуть межі люди
поети і пророки,
які звучать в словах пісень народних
і акордом тихим, високоплинним
зачаровують часто тих,
у кого серце є відкритим...

Ми чуємо тебе, читач, який
вже встав на путь вірний
і ти готовий читати й чути
оці слова, які зігріють,
але не тепер...
і тому ми пишемо наперед,
щоб ти заспівав хвалу Творцю
на повний голос...
і наповнив оцей степ,
щоб світ притих,
заслуховуючись гімном життю,
яке ти новим людям знов приніс:
все зупинилось... Слуха... -
поля, земля, річки, озера,
небо і людина...

І всі подумали:
«Співає сам Творець незримо»,
та це ти читач-людино
принесеш це слово всім
і наповниш співом спільним
під сонцем вічним і життям
... і повірять всі,
бо вітер вість оцю
швиденько і легенько
розносить по Землі тихенько.
А далі слова оці
вибудовують образи нові
і весь світ новий
в якому живе і творить
наш рід людський.

Голос, слово
дали дихнути вільно
на повні груди,
спонукали розправити крило,
подолавши страх...,
... і голос лився по просторах
із якимось сумом в нас бринів,
чи то за тим, втраченим минулим,
чи то по можливостях у згубі,
та поволі голос ріс,
закликаючи в майбутнє —
сміявся, плакав і любив...
до вічності, до життя манив,
бо мали ми прийняти гімн
життю і щастю з ним,
зігріваючи серця
співом цим закличним,
восхваляючи працю хлібороба
і тих пастухів,
які ще збирали в стадо
сонних і дрімаючих корів.

Співав ти, легінь доброти,
про Рід і Дух творящий,
про чистоту і правду,
несучи слово щире,
як основу злагоди і миру
і, як благу надію у діла людські,
бо слово було началом
і воно є реальність наша.

А слово може стати
погибеллю людською
допоки ми
не викинемо з ужитку
слова гнилі...,
які живуть в думках
незрозумілими словами,
в словах і діях.
То маємо розуміти
їх суть і зміст,
навчаючись уважно
все сприймати і приймати
у житті цьому
чутливістю своєю,
не відсторонюючись ні від чого,
бо все воно і є для нас
у поступках життєвих,
в леліянні Духовності святої.

І для цього нас, поетів,
Творець сюди і посилає,
щоб мудрість людську збирали
по крупиночках у росах і туманах
і словами цими всіх навчати
про чисті прояви Душі
і темнії ділішки при житті,
про трунок щастя в сміхові дитячій,
і про втаємничені запахи матінки-Землі,

закликаючи усіх
творити вміло,
хоча би свій мирок індивідуальний,
ніби то фільтруючи умом своїм,
звіряючи свідомо той
соціальний досвід людства
і свою діяльність в нім.

Не все так просто у житті,
та ще коли в суспільстві
злагоди нема,
а гармонія між Душею,
умом і тілом є відсутня,
то важко пізнавати силу слова
і його поміч, перспективу,
бо є поети і пророки,
які не шанують дар Творця
і використовують свідомо,
або й так:
за тридцять монет срібних
від сил Темних,
маючи аналітичний ум,
пам'ять і слова,
малюють нам життя
картинами-образами невітшними,
або суржилом у мові
і, пропагуючи у мові негатив
у вседозволеності людській,
обман, нахабність, силу,
секс, їжу й зверхність,
чим нищать наші Душі
і їх основи,
розхитуючи психіку людську
і висміюючи якості Духовні.

Ось так потихеньку
у садочках, школах
роблять підміну образу доброти
на образ престижу і нахабства,
обману, зради і цинізму,
який енергіями негативу
в Душах наших вже осів.

То знаймо ми самі
і подивімося за дітьми,
коли збуджуються вони
і «щасливі» від сцен насильства
і цинізму,
то знаймо, що ми вже хворі
і хворі наші діти.

Це вже є ознака вірна
деградації ества
і є в людині наяву.

То відлік вже почався,
що людська істота
встала на той путь,
яким вона повернеться до тліну
в тілах собак, змій і комарів.

А ми знаємо вже всі,

якщо людина добра у собі,
то вона сама є добродіяльна,
а коли ми дивимося на «творіння»
зла, ненависті, війни,
то також скажемо відкрито,
що і ці «творці» є хворими людьми,
які по умислу своєму, чи за гроші
«закладають» в нас програму
знищення психіки в людині,
а тепер, а то й раніше,
вони це почали з дитини
і саме на бажаннях отаких –
то ми кричимо усім,
що зла серед людства є чимало
і воно є явним у словах і діях...

То на таких кричущих фактах,
на таких показниках,
вони публічно іще більш руйнують
психіку людини молоді
оцим перспективним страхом.

Ось так у фільмах
на образах однотипних,
як і артистах одних і тих
із фільму в фільм
тягнуть із собою
образ-негатив,
мінючи погляди і дії
на світ, людей і себе,
виводячи паразитуючий психотип,
щоб ми самі себе «поїли».

І не треба бомба, снаряди і патрони –
усіх положать
і лиш мільйоном остануться самі.

Так воно сьогодні уже є
і іще маючи певне розуміння
ситуації такої,
що збуджувати пора
людську свідомість,
що ми іще не загнили
і можемо мову, пісню берегти,
доброту творити,
усвідомлюючи потрохи,
що ми творцями є
свого щастя і достатку,
а значить і життя в цілому.

То цим ми приходимо усі
до висновку простого,
що навчившись укріплятись
думками і словами у собі,
то і ми узріємо самі суть свою
і визнаємо єством своїм,
що ми теж є творці і будівничі...

Так людина думками і словами
в реаліях життя
відчуттями, чутливістю
запахів, звуків і смаку

вимальовує сама
структурний силует свого життя.

А ми словами цими
і тими, які ми чуємо усюди,
і тими, які ми говоримо усім,
хочемо ще раз наголосити,
що бідна і сковеркана мова
обмежує можливості наші
у кожному житті
і всі шанси

на достаток й щастя у бутті.

То знаймо люди, знаймо,
що мова не тільки засіб спілкування,
а це енергія велика
у кожного із нас
і нею ми часто є
началом творчим,
а подеколи зло в собі,
обумовлене словами
приводить нас в житті
до хвороб тяжких,
а то і до смерті...

Бо саме інтонація, тембр і сила звуку,
слова різні, і навіть ті,
які читаєм ми
викликають досить часто у Душі
незвичні рухи
приємних чи тривожних відчуттів,
а далі вже в умі із відчуттів тіла...
А звук – це радіохвилі
і летять вони далеко...

Та перш за все думки,
які виникають в нас,
то ми їх:
і ці чуття, і ці уяви
формуємо словами,
які несуть суть і зміст
оцих відчуттів й абстракцій.

«Завжди є якась правда
за словами: «Я просто жартую»,
і страждання за: «Мені все одно».
Часто біль лежить за словом:
«У мене все добре»,
і любов іще жива
після прохання:
«Прошу залишити мене в спокої».
Нам потрібно лиш відкрити очі
і бути чуть уважним,
то нам прийдуть підказки
в словах і діях інших.
А все таки найкраще
шукати відповіді на це,
навчившись у житті
сприймати і приймати
добро і зло,
як звичайні атрибути

повсякденного життя;
завжди прощати
і вчитись жити
на помилках своїх,
а ще краще обходитись без них,
бо життя іде із нами,
чи й без нас...

Життя простіше,
ніж нам здається
і не слід насилувати себе,
чи надівати маски
байдужості скляної,
бо тільки зрозумівши суть помилки,
ми відчуємо легкоту у серці,
а це ознака явна,
що життя твориться з нами
і ми у ньому є творцями.
«Доброго ранку! Чудового дня!
Теплоти у Душах і щирих усмішок
із дня у день,
і так на все життя!»
Чогось так приємно чути
такі слова і всюди,
то це є привід
вивчати мову рідну.

А ми ж живемо всі
в морі слів й думок,
яких не бачимо
і багато з них не чуємо,
а тільки дехто може відчувати,
хто цього навчився чистотою
ту тривогу, або радість
в цих енергіях слів відчувати,
бо вони їх торкають.

Кров почала пружніше йти,
несучи підмогу енергіями своїми,
збуджуючи м'язову структуру
і так починається творіння діла.

Та все ж підведемо цю поему
до витоку у світ,
то скажемо усім,
що нам зовсім не байдуже,
якими словами ми говорим
і як вони звучать у нашій мові,
і те, в яких словопотоках інших
ми знаходимось самі,
попадаючи цим у руйнівне електрополе,
насичене агресивними словами і думками,
і виходячи із нього з відчуттями,
що нас вони добряче там пом'яли,
чи висмоктали усю силу,
часто говорячи собі,
що нас зурочили, чи зробили порчу...

То так воно і є,
коли ми там присутні,
наприклад, при таких розмовах:

«Та всі чоловіки собаки...,
та сьогодні усі люди злі,
у людей грошей нема
і багато з них без роботи...»,
а в уряді сидять одні злодюги...».
То, коли ми чуємо таке,
або участь приймаємо у бесідах таких,
то ми і є «творцями» негативу.
І ми ж ведемо таку мову через те,
що перебуваємо самі у такому стані.

А це вже ум свідомо,
чи більше всього ні,
вистеляє доріженьки такі,
які несуть шкоду нам
і впливають негативно
на життя інших.
То будьмо стримані й обачні,
ведучи мову «безобидну» таку
в узагальненнях вся і всіх,
бо енергію ми шлемо
такими ось словами,
підсилюючи їх у результаті
вже створеному нами
образами в реальності.
Бо вони зросли
на ґрунті того негативу,
який ми в собі зібрали
внутрішнім чуттям і тим,
що «заягло» нам в Душу
баченим і почутим.

То тут вже скажемо остаточно,
що думки вирости із слів
саме завдяки тим крихтам знань,
з якими ми й приходимо у світ,
або із помилок через досвід,
який в кінці назвемо словом мудрість.
Та все ж негатив часто давить нас,
бо людство живе в новинах і рекламі,
які заповнили ЗМІ,
... і писання ті нікчемні,
і фільми по суті такі ж бездарні,
які послабили і послабляють
психіку людську
і людина уже не в змозі
протистояти натиску такому,
бо людина не дбала і не дбає
про Душеньку свою,
про ту святу Духовність,
яка є стрижнем всього живого,
а Духовність кожної людини
є енергіями тими,
якими ми усі творимі
і якими ми можемо самі
творити життя у щасті.

А таких говорунів
тримає на собі земля

і кожен має,
і витрачає енергії ці
досить часто на слова пусті,
а вони енергетично так потрібні
всім і всьому,
як джерело для інших справ,
для інших дій і творінь.
Також ствердно скажемо усім,
що не думки, слова правлять нами,
а ми самі цілком здатні
їх творити в нашій мові.

І лиш свідомий мудрий ум
не творить зайвих слів в думках,
а ще менше наяву
і, мабуть, саме тому,
коли творив Бог-Отець людину,
то щоб оберігати психіку її
і весь енергетичний простір,
то закрити захотів машину,
де слова виходять із людини
вже як закінчений продукт,
за губами щільними
і зубами кріпкими.

Та людина умом своїм хитрим
все ж і тут навчилась
вести мову з іншими очима,
мімікою і жестами.

І так ловко в неї це виходить,
коли вона є закоханою,
або зібралась на війну
з усім світом...

А подумаймо ми всі:
скільки таких думок,
хороших, чи не зовсім;
скільки енергії у слова
ми вкладаємо щодня
..., а за життя?,
то таке і життя у нас твориться...
А всі ж люди на Землі,
і кожен поширює свої...

Пробуджуймось усі,
очищаймо життя свої
від суєти ума і бажань тіла
і розмірковувати вчимось самі,
що устремління в пізнанні
чистоти людської мови,
маючи такий дар говорити,
свідомо підбирати слова і звуки,
то пізнаємо таїни енергій мови
і цим змінимо життя на краще.
Бо людина творити здатна,
починаючи із думки і досвіду свого,
сприймаючи й приймаючи
словом доброту творити.
То діями такими ми пізнаємо себе
і істинну суть слова,

яке є частиною святого Духа
Творця-Отця в Душі нашій.

А ті слова,
які родились тільки в думці
і не сказаними лишилися,
і ненаписані нами?
Та і пишемо цю поему
во ім'я слова –
воно живе, воно грає
воно бурлить усім тим,
що людина забажає,
а ми, як піт,
чуть гармонію рифми міняємо,
та зберегти суть і зміст бажаємо,
щоб зберегти те чисте і святе,
яке несуть оці слова,
а не правило самописця.

Тому знаймо люди, знаймо всі,
що наша мова кожним словом
бере участь напряду
у формуванні нашого здоров'я,
у тихоплинному і щасливому житті,
в діях добрих у всьому
і в достатках у цілому.

Благо даруємо усім,
щастя і доброти бажаємо тим,
які окрилюють нас
для написання слів оцих
і ми радість маємо велику,
що голос подавати почали піїти,
словами, торкаючи струн людських,
воспіваючи доброту і милосердя,
вселяючи радість у життя,
в надії, засіваючи любов між нами...
Це показник хороший,
коли таку енергію духовну
піїти несуть межі люди,
то суспільство почне оживати,
бо посіяне зерно сьогодні
Духовності святої
все одно зійде
і дасть врожай багатий.

Ось такі таланти має Україна.

Підтримуймо їх,
на скільки вистачає духу,
бо словами поета
говорить світлий, чистий
Дух планети.

Були поети і пророки,
вони є і тепер,
вони і будуть в майбутньому серед нас,
та тільки часто люди
їх при житті не чують.
Та все ж не винімо ми нікого,
бо ми поети
їх чути не навчили,

а словами пророків і поетів
завжди говорить із нами
наш Творець-Дух святий.

БЕСІДА

Слово – це частина енергій світу
і слово все ж є людиною твориме,
і воно є його творцем і джерелом.
Зазвичай, вона їх посилає іншим
від Душі і серця на дії добрі,
а то бува і для реалізації мрій, надій,
чи то для організації відносин,
чи для вигод, обману...,
а буває, що слово з букв одних і тих,
але сказане з теплотою й ласкою,
а буває, що й для страху.
А скільки слова мають інтонацій
і звукових відтінків
в залежності від настрою людини,
від її бажань доброти, чи зла
в компліментах і обманах –
то досить часто тепер люди
поступають зі словами так,
що вони є пустим звуком.

Бесіда ж по суті є розмова
і, коли вона
твориться на позитиві,
то ми називаємо її
молитвою із Творцем і людьми,
бо двом сторонам приємно
говорити слова добрі
про діла у благості творимі.

Тут подяка і хвала присутні,
і тут нас емоції і відчуття
накривають радістю життя
і цим ми ділимося з усіма,
бо де б ми не з'явилися
у настрої хорошім,
то там і дії наші творчі –
такі очікувані і милі:
прибрали сміття у куток,
очі свої вмили чистотою неба
і рушили до всіх,
несучи настрій цей хороший
у сім'ю, чи колектив,
сказавши комусь слово тепле,
чи змінивши тему в їх розмові
з негараздів, злості
на ті краплинки щастя й доброти,
які все ж завжди
є між людьми.

Та в житті по всякому буває...,
і бесіда в свару переростає,
або й розмова із обману,
чи осуду між людьми

сіє зерно в них
і в життєвий простір
ту енергію негативу,
якими собі життя калічать,
якими і іншим мішають жити,
бо зло далеко не відходить –
воно навколо такого от «творця»
крутиться як та змія,
аби ще когось вкусити
у такому от злорадстві:
собі погано, то най і інші потерпають.
Тому і слово добре
вони прийняти не у змозі,
бо вони налаштовані на війни,
бо вони і животіють в злі
усі роки земні.

Добре слово летить довкола
і торкнеться кожної струни,
хто життя творить
в доброті й красі
і злomu промінчики кидає,
а то коли він у біді,
то й думки його повертає так,
що він бачить такий, неборак,
наяву й кругом ниву доброти:
зелену й пишну між людьми
і часто, відкриваючись Душею,
мінє спосіб життя свого.

Тому людина мудра
завжди говорить мало,
бо в розмові з іншим
завжди слід йому можливість дати,
якщо він вже бажає сильно
виговорити все в своєму устремлінні;
бо вислухає вона й того,
хто весь в бажанні бути почутим
і для нього достатньо сказати
в його передищі: «добре», або «так»;
а дати знання і повчання, то
мудрий скаже лиш слова,
які були у запитанні –
і питаючий завжди
має відповідь в собі,
але в мудрого хоче утвердитись
в правильності дій
і він це сприйме як похвалу
й згоду з ним лиш на тому,
що мудрість дала виговоритись йому;
коли ж в своїх словах
переконаний співрозмовник,
то краще промовчати...
і він це прийме, як мудру згоду
у переконаннях своїх.
То так він поступає часто,
коли співрозмовників багато,
даючи виговоритись усім,

а мудрий своїм ввічливим кивком,
чи просто подивиться у вічі –
і всі сприймуть у кінці,
що мудрий був на їх стороні,
а не заперечуючи нікому,
то цим утвердив
ніби то, до них повагу.

Ось так люди вчаться говорити,
шануючи енергію у розмові із людьми,
бо мова, то є таїна Творця,
яку людина не здатна пізнати до кінця.
Нам часом дорікають, що в книгах цих
і в бесідах з людьми ми говоримо з усіма
словами високопарними,
які своєю висотою
є, нібито, віддаленими від життя
і парними,
бо все таки слова і ми
є з'єднаними енергіями духовними.
Та справа зовсім не у віддаленості
і не у відірваності від життя,
бо ми, все таки,
на рівні підсвідомості (Душі)
тягнемося до цих станів –
любові і доброти,
щастя і достатків діями своїми,
а дія то зродилася зі слова в думці
і ці слова і є той творець,
і той двигун, та енергія незрима,
яка і творить нашими словами і руками
ці красоти світу у житті своєму.
Бо нема в житті таких,
хто не хотів би краще жити,
хто не хотів би перстень
золотий жінці подарувати,
хто не хотів би смачненького поїсти,
хто не хотів би гарно говорити,
хто не хотів би в щасті і достатках жити,
а це дається людині кожній
при духовному зростанні –
і ось так в матеріальних устремліннях
людина із життя в життя
наближає себе в лоно Духа,
приймаючи не раз в життях своїх
суть і зміст високопарних слів оцих.

ЛЮБОВ

Любов є якість вічна,
а кохання у життя людське
приходить часто у любові чистій
через пробудження в умі і тілі
в закоханості зрілій
і саме цими першими чуттями
і відчуттями в сексі
людина приходить в стан любові.

То це уже відкрита книжка
зі знаннями якостей таких
підніма людину кожную
на вершини життя-буття
і тих радостей щасливих,
які людина носить у собі
усе життя зріле.

Та все ж закоханість,
кохання між людьми
не є іще любов'ю цілою –
вони лиш прийшли в кімнати
життя любові,
в яких вони зможуть, як Боги,
як діти Творця-Отця
в радості жити і творити,
і якщо вони з любові стану
прийшли у ці кімнати.

Але якщо ця кімната не для життя,
а тимчасово, як в готелі,
чи як суть квартира,
то кохання в такому разі
залишить рану на Душі
і то в того,
хто любов узріти зможе
у всіх її філігранях.
Бо той, хто злякався життя,
то в нього і не було любові,
а з любові лиш міраж на все життя,
а з кохання лиш димок,
в якому запалахкотіла
лиш свіча,
яка мала освітити усе їх життя.

Свіча погасла...

і вони... вже неначе і чужі,
або іще гірше – вороги...

Втекло кохання...

Та не біда,

бо життя

часто нас приводить

споглядати і приймати

ці якості любові –

то приймімо...,

бо у ній завжди

є людське кохання.

Воно все ж може повернутись

і за цим пройде жура,

висохнуть і сльози,

то не заганяймо журою

любові джерела

і вона відкриється нам знову

у коханні невимовному –

слухаймо душу, серце

і коли вони почнуть співати,

то придивляємося уважно,

бо десь кохання причаїлось наше.

Чогось цей стан любові

не можна описати:
всю її глибочінь
і широчінь пізнати.
А ще коли закоханість,
чи кохання в нас зросте,
то це взагалі не є
явище описуєме.

Бо він і вона в такому стані
починають реалізовувати мрії, плани,
які визріли у них
з таких образів глибинних,
і тих відчуттів в думках, словах,
а плюс до того всі
такі вже мастаки
домальовувати майбутнє
поспішають...

Починаючи висаджувати сад новий,
засіваючи травичку навкруги,
плануючи стежки...,
а там, уже весною
радіємо ми
першому цвітінню,
як почаруванню оку,
тому спокою щемливому,
в радості згадуючи не раз,
як ці деревця саджали
і очима залюбованими стрілись...

Вона сміялась дзвінко,
коли запотівший він
від копання лунки...
і ті капельки на лобу
своєю рукою вона знімала,
і цілувала ті уста гарячі...

А сад все ріс
і вони росли із ним,
пізнавши стан любові.
І кожен раз в саду
вже із кронами густими
згадувалося те зачаття
у творінні саду,
і ту минувшину, яка
тоді була ще майбуття.

На те і є любов,
яка невидимо тече слова і мрії,
яка творить дім життя,
яка підігріває надії,
яка у починах добрих
несе радість в сім'ї.
Несе туди нові життя у дітях,
несе і сум, і спомини приємні
в літа мудрості людської...

На те і є кохання,
як місія людини
доброту і милосердя
між людей нести
і життя продовжити дітьми...

На те і є кохання,
хоча й невидиме таке,
а все ж чогось так хочеться єднання
і єдиності в житті
Душею, умом і тілом...
А людина, як магніт –
одна до одної тягнеться усім,
бо щось у серці є таке,
що і творить це єднання.

Дуже часто ми самі
вважаємо завчасно,
що, нібито, любов
є, ніби то, річ
і само собою зрозуміло,
що ті, кого ми любимо
у нашому житті
«будуть знати»,
наскільки вони є
для нас важливими...

А любов, як і життя слід
нам вчитися леліяти їх
щомиті і повсякчас,
«підживлюючи» їх
словами і ділами,
щоб вогник любові не погас,
щоб життя добротою у нас кипіло.

Усе відбувається дуже швидко
в нашому швидкоплинному житті,
тому носімо у садок життя
подарунки, компліменти,
жагу любові і повагу,
і розповідаймо про свої почуття,
і продовжуймо розповідати їм
на схилі літ своїх,
то ви не пошкодуєте про це
і сум не торкне сердечко,
а тільки спомини й зігріють
нашу Душу й тіло.

Тому не втрачаймо шанс сказати:
«Я люблю тебе, коханий чи кохана»,
тому що завтра може не настати.
А ці слова і дії ці
понесуть енергію любові у світи
і вона є вічна на Землі,
то благодаримо себе за це,
що ми узріли її якості багатогранні,
то благодаримо і Творця,
що він засіває її у кожному житті.

А як чекають маму маленькі діти,
коли ми приходимо додому,
а там радості очі повні,
емоціями обмальований весь
їх дитячий простір,
а слова, слова :
«Я ЛЮБЛЮ ТЕБЕ, МОЯ МАМО!»
сказані дітьми

на весь оперний театр в кімнаті,
бо все це в танці,
і не кімната це,
а майстерня художника-творця,
який шукав свій сюжет...
і поцілунок палкий в щічку,
і той стукіт серденька
прямо до нашого серденька,
а очі, очі, наша юність
і божа голубінь у небі...
і чистота радості в собі
стверджують у житті,
що є любов на світі
і ми її творці.

П.С. Хотілося б описати у вірші цьому...,
та і збілочку теж назвали
оцим прекрасним діям в думках
про здібність помріяти у щасті
в стані настрою романтики,
та все ж слова чогось ідуть
із пізнання духовних граней
цієї якості, яку любов'ю звуть.

А вона така багатогранна
і так усі про неї пишуть,
та і ми
в пізнанні її
все ж глибше хочемо її пізнавати
її суть, основи
у творінні поведінки
людської – ось такої,
а то і кращої у всьому,
що подвигає її так чи інакше
жити і творити
її стан психічний,
який ми називаємо духовним
для оптимізму і устремлінь
саме тим,
хто цього шукає.

Хоча психічний стан людини
щомиті і щодня єднає у людині
хороші якості і не такі,
та все ж цілісність її
від того має устремління милі –
жити краще й веселіше на Землі,
бо цього вона найперш у житті
бажає своїм дітям.

І так багато із батьків,
саме так і діють,
плекаючи надію
і допомагають їм у всьому,
аби лиш діти їх щастя мали.
То так фактично весь рід людський
живе в такому устремлінні.
То чого ж ми спротив робимо в собі
любові не творимо самі.

Пробуймо усі,
бо це кожному по силі.
Тільки умом будьмо в бдінні,
а Душа уже відкрита у собі
і любов потече в життя наші.
Відійдімо від усталеного психотипу:
всі хочуть жити краще,
в умовах кращих повсякчас,
та бажаючих самим
бути кращим мало
і в життя своє
приймімо правило таке:
починаймо самі бути кращими у всьому –
доброту творімо, плекаймо щастя,
то любов не забариться.
А вона з собою
дружбу, радість водить;
вона нас добротою
у достатки вводить.
МУДРІСТЬ

Отець-Творець за кожного із нас
дбає, охороняє і навчає
на наших помилках-невдачах
і тому кожному дає
потужну ношу у житті його
і для тих, хто рядом.
Та досить часто всі ми бачим,
що людські бажання і гордіня
часто вводять її єство у дурість
за якою людина часто губить
сама себе і святого Духа.

Одного разу по селу
біг Ісус шалено,
і це здивувало всіх.
Вони його питали:
«Куди ти так біжиш,
неначе тигр женеться за тобою,
але ж ми не бачимо нікого».
Але Ісус не зупинився
і, нічого не сказавши,
далі продовжив дивний біг.
Тоді один парубок моторний
побіг за ним, щоб усе дізнатись...
і догнавши, запитав:
«Ти біжиш, неначе чогось боїшся.
Я чув і знаю про твої творіння:
ти зір повертав сліпим,
глухі починали чути,
ти з глини ліпив птаха
і давав йому злетіти в небо,
ти кликав мертвих із могил,
то чого ж ти так боїшся?,
чи неправда усе те,
що я чув про тебе?».
«Та правду чув ти, юначе,

але не зупиняй мене,
іменем Моїсея,
бо за мною женеться ідіот
і тому я так тікаю».
«То ти такий, - сказав юнак, -
і не в змозі
застосувати свої знання і силу?».
«Я випробував все, - відповів Ісус, -
але це не допомагає.
Я роблю одне,
а виходить зовсім інше...».
І сказав юнак:
«Я відпущу тебе,
але скажи,
чому, в чому справа?»
«Є причина, - сказав Ісус.
- Сліпий хоче бути зрячим,
глухий бажає чути,
хворий хоче повернутися в життя,
того ж бажає і земля,
щоб літати і співати
не згірше солов'я...
і щоб я не робив,
то вони допомагають мені
жагою жити
і життя творити.
А ідіот думає завжди,
що він уже все знає,
тому саме це
його не відпускає
з дурості тієї
і немає змоги, сил
про будь що говорити з ним».

РИТМ ЖИТТЯ

У Природі, у Всесвіті усім
є певний ритм у діях
і їх частота повторювань
для кожної із них є різна,
то так і людині Творцем
закладений спокійний
і умиротворений ритм думок і слів,
та і самі дії в поведінці
визначають її місце в колективі.
Тому прислухаймося завжди
до свого життєвого ритму,
бо деякі фактори життя
впливати мають здатність —
стишувати ритм,
чи й збуджуватись у всім.
А ці збудження зазвичай
у всьому є надуманими нами,
бо те що нам належить у житті,
все одно до нас прийде у розвитку Душі.
Тому за щедрою і доброю Душею

в життя наші і достатки поспішають,
а якщо ми Душі не бачимо своєї,
то у гонитві за речами
ми часто губимо роки життєві.

А гонитва – це прискорення у ритмі
і цим ми міняємо завжди
своє щастя і здоров'я у житті.
Людина, зазвичай, з народження свого
вживає часто слово : «Дай»
і в цьому стилі
все ж намагається схопити
речей штучних, мертвих у собі
для себе, для сім'ї
з метою покращення комфорту,
але ж не вони,
а Природа, Дух творящий
дає життя кожному із нас,
тому саме їх ми
маємо шанувати
і життя своє.

Хто збирає речі
і пов'язує життя із ними,
то там його думки і дії,
то так і закриває Душу ними.
Бо має страх за них,
що їх хтось чи інші вкрасти може,
а їх краде спідтишка саме він,
бо краде енергію Душі
і цим бідніє так,
що й речі міль і цвіль поїсть,
а то і носити їх часу нема –
і роззирнувся бідолаха:
роки життя пройшли!

Та знаймо всі,
що життя щасливе
кожен творить сам собі,
починаючи словами добрими,
а там і діла прекрасні визрівають,
які завжди дають про себе знати
відчуттями приємними у нас
і такі ж вони поширюються зовні.
Нам приємно приймати доброту і дари,
то так і до інших діймо,
бо посилаючи приємні відчуття у Всесвіт,
то він і нам відповість тим же.
Ось так будуюмо життя спокійне,
дотримуючись мудрості у всьому
і тихоплинного ритму в порухах життєвих,
то все нам буде в радість
і цим залишим слід хороший по собі.

МОВА

Знаймо завжди й скрізь:
куди направимо свою ми думку,
туди й збираються енергії зі світу,

туди і нас кличуть відчуття,
знання і сила...

А думка вже є слово-мова,
які зроджує життя в потребах,
образи яких живуть у нас з віків
і потреба чи бажання в нас
збуджують чутливість,
як ознака руху енергій,
поки що невідомих,
а далі ум завзято
формує комплекси, деталі –
і все це обумовленими словами.

А вже далі по результатах
ум людський формує досвід:
відкидаємо погане,
а до доброго утверджуємо довіру.
Та все уму багато із життя
є непояснимим і невідомим,
тому він цю невідомість в проявах і діях
назвав колись добрими і світлими богами,
а те, що не подобалось йому,
то назвав цього невідомого – диявол.

Хоча завжди єство наше робило вибір
і людина у цілому була віками
засобом, інструментом і організатором
будь якого результату,
але у страху перед невідомістю
і в страху бути відповідальним за кінцеву дію,
то породила словами,
сховавши в них страх,
невідомість і безвідповідальність,
усю їх суть і зміст за невидимими Богами.

То дійсно - перш було слово
у будь якому почині,
а далі був вже Бог
і слово виявилось в Бога,
але чомусь не в людини,
хоча багато що почало бути
саме із людини
і без неї не могло бути,
хоча і людина є лиш частиною
всесвітнього життя
і скажемо ствердно всім,
що тепер, як і в давні дні
людина досить сильно
впливала і впливає
на природу, космос і богів.

Тому людина у своїх діях
завжди хоче жити краще
і часто дозволяє це робити тим,
хто живе поряд з нею,
створюючи цим рівновагу
і гармонію в суєті життєвій.

Ось так ми словами
підштовхуємо енергії в житті,
і ними творимо доброту

і Богів світлих,
або в злості, заздрості і гніві
руйнуємо життя на Землі.
Тому маючи життя,
людина свідомо має жити,
бо свідомий ум лишень здатен
мудрість у житті збирати
і за цілісність й тривалість життя дбати –
словами...,
бо воно було першим
і завжди є
для творіння світу.

Також скажемо ще слово тим,
хто зневагу має до людини,
чи не довіряє їй
у своєму прагматизмі,
у довірі до Богів,
у покладанні в житті на фатум,
чи у відреченості від світу,
що саме завдяки енергіям доброти,
яку людство і все живе
збирало споконвіку,
не здолає будь яке суспільство
в дану мить і в намірах лихих.

То знаймо люди,
що саме завдяки цьому
ми живі і будемо жити,
бо саме енергії добрі ці
є упорядниками незримими
всього живого на Землі
і людина їх назвала мудро:
Отець-Творець Дух святий.

Тому просимо усіх:
свідомо й мудро
в діях і в словах
творчими будьмо
в добудові доброти
собі з любов'ю
і Всесвіту такому,
завдяки нам, могутньому.

Перш було слово...
І воно появилось в досвіді людським,
у намаганнях спілкуватися між собою,
то людина обумовила словами
предмети, факти і події,
а також свої бажання й дії
за зовнішніми ознаками,
за подібністю кінцевого результату,
за можливістю на них впливати
і тим, як вони на життя наше теж впливають.

Таких факторів об'єднавчих є багато
і вони перевірені життями,
тому ми й говоримо давно,
що перш в людським суспільстві
появилось слово...
і слово було Творець,

бо людині в той момент, як і тепер,
життя є таємниця в гранях багатьох
і вона цю енергію невідому
назвала словом Бог,
об'єднавши в ньому все те,
що змогла пізнати розуміннями своїми.

Окрім того вона не може пояснити
відчуття свої і таїни природи,
що іще є щось потужне,
яке і веде людину у житті
до пізнавання щастя і доброти,
які і є основою радості життя,
то назвала ці енергії творящі –
Творцем, бо вони по суті є творящі;
інші темні свої дії обумовила в слові –
Диявол, як джерело її страждань і болей...
А слово стало таким потужним і має міць таку,
бо в нього споконвіку із появою людини
збиралися енергії подібні,
тому людина у всіх традиціях релігійних
положила усі начала ці
в це джерело енергій цих,
назвавши їх Святим Духом,
а слово було і є в Творця, бо за кожним словом
людина визначає енергії певні
і себе покладає на них
у всіх надіях і бажаннях цих.

Ось так мудро люди визначили
міць і благо, силу й милість
у самому слові,
а вже слова складаються у мову,
яка і береже людські життя,
яка і до страждань її доводить.
Тому такі прохання ми посилаємо до всіх:
бережімо мову у словах,
бо там наше джерело й основа
сакральності і вічності життя.

ГНІВ І ІНШИЙ НЕГАТИВ

У житті людина по суті й змісту
є творцем великим
енергій додавальних,
але й здатна у собі
до руйнацій малих й великих,
і все це може збирати роками,
а то і життями,
навіть не замислюючись над цим.

Тому для розуміння строків
і самої суті того,
які ми носимо вантажі
у своїх діях віднімальних,
то згадаємо до речі
цю притчу давню.

Після сильного дощу,
два монахи – старий і молодий,

поверталися у монастир
розкислою і грязною дорогою
і на березі тихої ріки,
а тепер бурхливої і грізної,
сиділа дівчина красива, молода,
бо боялась увійти
в такий потік страшний.
Тоді монах старший
взяв її на руки й переніс
на берег інший,
а потому всьому
обидва монахи мовчки
ішли до обителі своєї
і вже на порозі
молодий монах говорить,
що розповість ігумену про дії
монашескому чину негідні,
бо монаху не можна підходити до жінки
і навіть думати про неї,
а ти її ніс руками...
І мудрість старого монаха,
і доброта людська його,
сказала у відповідь словами:
«Я залишив ту дівчину там, далеко,
а ти несеш її й тепер,
не маючи спокою
і це є для тебе тягарем».

А тепер подумаймо самі:
скільки гніву, злості
і іншого негативу при житті
ми виношуємо часто у собі?
То мабуть краще буде,
якщо ми позбудемося їх.
Але як? Це ж не викинути,
чи забути? Ні.

Мабуть слід пізнати позитив,
який закладеним є в них,
як цілісність енергій світових,
бо в них є теж доброта й любов,
а добрі дії нас підносять
і ми літаємо-живемо ними.

А подумаймо ось так:
і гнів, і зло на когось
виникають в нас по суті
в наших намірах хороших –
знову відновити відносини старі,
чи будувати такі,
які б у своїх діях
були б зручними кожній стороні
до моменту прояву негативу.

А інша половина енергії цієї
лежить у тому,
що ми погано відносимося до себе,
і ми уже маємо в собі
частинку гніву, або злості
а цим притягуємо у життя свої

носіїв енергій гнівливих, злих –
і тут вибух емоцій, слів лихих...
А чого ж сталося ось так –
обидчик наш до зустрічі із нами
завжди стрічає людей інших
і тільки зустрівшись з нами,
відбувається сам вибух...,
бо і він був носієм енергій гніву,
але інших він обходив мовчки,
бо вони несли позитив з собою,
а ми уже були у стані гніву,
можливо десь глибоко...
і тільки зближення дало іскру для злості.

То кого ж тут винуватити нам слід?

А нікого..., бо ми все ж до цього
мали, нібито, спокійний позитив
обоє і намірів лихих не мали...

А фактично ми уже несли
образ винності своєї
до зустрічі цієї
і цим вишукувати стали
зобидчика свого.

То краще не спішимо на зустріч
і зупинімося на мить в місці тихім,
шукаючи думками у собі
чутливу ту тривогу,
чи роздратованість маленьку,
які ми уже несли...
і ось розумінням ось таким
налаштовуєм себе на позитив,
то і не зустрінемо в дорозі
таких як самі були до цього.

Та от зустріч відбулася...

Все ж коли ми свідомі,
то розуміти маємо самі,
що ми уже шукали спосіб,
щоб вийти в позитиві...
на відносини старі,
які ми мали самі
своїм психічним станом.

Тож наголосимо обом,
що фактично є неможливим
щось поміняти у собі
після дій у гніві,
бо тут один викинув негатив,
а інший його прийняв;
один себе картає –
інший ще й карає,
і цим збільшують загальний негатив.

А все із факту,
при наявності наміру лихого,
слід зрозуміти істину просту,
що тут нам слід поміняти
відносини життєві
і найперш до себе:
чому і чого у нас намір проявився?;

А якщо нас торкають докори сумління
і ми пригнічуємо себе
винністю цією,
то цього нам не слід робити,
а просто поміняти стиль життя свого
у наміри хороші.
Підводячи ризику тут,
то обі сторони
з розуміння отакого
вийдуть в позитив.

Бо в природі нема винності по суті,
нема і намірів обидити когось,
чи зло комусь зробити
з умислом, чи в планах.
Так є у всьому,
яке живе в одних полях
енергетичних з нами.
Ми їмо усе,
що для їжі нам придатне
і не відчуваємо вини,
що життя забрали в інших,
як і вовк ягнятко з'ївши
наситивши себе...

А гнів, чи зло —
це шлях в нікуди,
і вони,
зазвичай, нічого не дають,
окрім болі у собі.
А для розуміння простоти,
дозвольте розглянути
іще один приклад:
отримавши опік від вогню чи сонця,
то ми чогось не винуватимо їх,
і образ не маємо ніяких,
а чого ж це так?

Бо якби ми самі знали,
чи нас цьому навчали,
то опіків не було б наяву,
а висновок із цього досить простий,
що вчитися ми маємо самі
вибудовувати відносини із світом,
в тому числі, і з людьми.
Нема ж «хороших», чи «поганих»
по природі й суті,
а є така прекрасна можливість
у людині кожній —
це вміння спілкуватись...,
то і навчаймось...
на здоров'я і у радість.

А усьому цьому голова:
наше бдіння повсякчас
і відповідальність за результат.
Бо завжди жертва за своїм станом
шукає того, хто є тираном —
і тільки сам конфлікт
дає зрозуміти це обом,

як урок, як повчання,
і саме за здавалося б «конфлікт»
нам і дякувати слід.
А благодаріння – це шлях у позитив
який має такий чудовий вплив,
що ми уже не шукаємо тирана,
і він проходить мимо.

Ідуть слуга і пан по лісу
в полюванні на лису...
Слуга стежину в хащах
для пана торує...,
а тут гілляка...
і слуга її до себе тягне,
йдучи далі...
і випускає...,
а пан ззаді як закричить:
«Що ти хаме
собі дозволяєш?
ось оця гілляка,
яку ти натягнув
так боляче хвіцьнула мене по носі».
«Та то нічого, пане, - слуга говорить.
Бо якби не притримав я її,
то ще болісніше вона
вдарилася б вас по пиці».

Ось такий урок обом:
пан шукав для себе болі,
яка би зупинила його,
і дала можливість жити
тій лисиці, бо у неї малі діти,
а, можливо, і йому...
Та слуга отримав дома різку,
за те що по своєму стану
мав би належно прислуговувати пану,
хоча він і не хотів іти на полювання,
і весь кипів у злості.

То отримавши урок із цього,
вони уже восени,
знов ішли на полювання,
бо кабана пану забажалось покарати,
що зіпсував своїм рилом
майже усю ниву...
Тут слуга проявляв кмітливість
і водив пана по широких стежинах,
а якщо й була гілляка,
то тримав до тих пір,
допоки пан ізволяєть
пройти мимо,
а пан вже теж навчений
і тримався все подалі від слуги,
щоб була гілляка
знову не хвіцьнула по носі.

А так як негативу у життях наших
все таки є багато,
то і тут розглянемо ми з вами
іще приклад один життєвий.

Бо безвідповідальність обидчика
теж є немалою,
хоча суспільство, зазвичай,
тільки його й карає...
і тут не прав закон,
бо зустріч жертви і обидчика
зовсім не є випадкова
і громада, чи закон мали б зважувати
обставину оцю
задля спокою і миру.
А ми повторимося знову,
що в будь якому конфлікті
здіяні дві негативні особи,
а може й більше...

То запрошуємо вчитися усіх:
вивчаймо негатив будь який,
бо цей ланцюг має у собі багато ланок
і кожна може лопнути в житті,
а порвавшись одна,
то тут страждають інші життєві ниші.
Навіть така маленька дія,
як прояви страждань в емоціях і діях,
або пожалітися комусь
про своє життя нестерпне,
а це є в кожному колективі,
що завжди знаходиться для всіх
саме такий,
кому можна поплакатись в «жилетку».

То такі дії, на перший погляд,
потребують милосердя і уваги.
І ми починаємо жаліти:
вислуховуючи все,
або й часто ще й коментарі,
чи й поради роздаємо...
А тут є маленький трюк,
бо ми помаленьку
входимо в стан жертви і самі,
а плакальники і страждальці
потрошку звільняються від негативу,
бо ми його прийняли,
порушивши гармонію в собі.
Перегода ми починаємо відчувати
упадок сил і послаблення устремлінь –
та це ж ми енергію втрачаєм,
а плакальник стає висмоктувачем сил,
висмоктувачем її із нас.

Далі іще гірше коїться із нами,
бо ми стаємо досить чутливі
і нам завжди стає жалко тих,
які, нібито, постраждали,
але зрозуміймо раз і назавжди,
що в ситуаціях таких
обі сторони порушили гармонію життя.
Та все ж дослідимо до кінця
свою дію у жалінні:
ми, ніби, жалість уже маємо до будь якої біди

і де, і з ким би вона не сталась,
а потім виносимо висновок чудний –
та це ж весь Всесвіт несправедливий.

І на цьому висновку такому
ми в протиборство постаємо
зі Всесвітом усім
на основі думок шкідливих,
що нібито Творець несправедливий до того,
що на світі плодиться бідність, хвороби,
беззахисність, страждання...

Та ні, це ж ми такі думки тепер почали плодити,
а жертви вже давно це все прийняли
і вміють тільки плакати,
а відповідальності брати на себе все ж не хочуть,
хоча знають всі, що не випадково в ситуації оці
вони і сім'ї їх, країни входять...

Тому жалільщики такі
є злом коварним,
бо вони, ніби то,
з побуджень хороших діють,
та саме вони притягують всі ці
нехороші енергії у життя свої
у хворобах, негараздах,
у стражданнях душевних,
у відчуттях, що ніби їх вже тисне...
І вони тиснуть цілком реально,
бо жалістю такою
ми, ніби то, відкриваємо джерело
всіх бід бідних жертв
у несправедливості структур державних
і цим неусвідомлено встаємо на борню
з великим енергетичним єднанням...

Тому і тут повчитися нам слід,
бо слухаючи такі речі,
ми входимо в їх енергетичний простір
і вже є в стані такої ж жертви,
а жертва має гнів, образу
і цим збирає зло...

Але ж агресія сама не ходить
і іще сім таких же приводить...

Ось тут зарита та «собака»
вислову того,
що роблячи комусь добро,
то чогось до нас приходить зло.

А добра ми і не творили,
бо ми ввійшли у жалість
і рішили,

що давши допомогу,
в чому б вона не була –
порада, гроші, річ,
то цим ми лиш підживили
плакальника-страждальця
і він уже для нас є тиран,
і він нас експлуатує...

Однак і не вихід є,
коли не звертаємо уваги ми

на плакання такі:
по перше – Душа черствіє;
по друге – це уже є
підказкою важливою,
що нас подібне жде...,
то тут поміркувати нам слід
і помилку пошукати у собі,
бо не той напрямок,
вибраний є нами,
який, нібито, і задоволення дає,
та насправді хибним він є
і Всесвіт через цю людину
несе нам підказку.

Тому маємо знати всі,
що любов і милосердя
виправданими є завжди,
а Творець і Всесвіт
справедливими були і є
і ця людина страждає
цілком справедливо,
то тут проявляємо ми
доброту і милосердя,
навчивши її розуміти суть і зміст
ситуацій подібних,
щоб вона сама доміркувалась до того,
що все, що не є в житті із нею,
то воно є суть справедливим
і їй цей хрест нести до тих пір,
допоки вона сама не поміняє себе.

Ми ж посилаємо благодаріння за підказку,
бо це був сигнал для нас,
що якісь дії наші
принесуть подібну ситуацію
в життя наше
і ми маємо іще час
виправити свою поведінку,
бо саме через дії цієї людини
нам відкриваються ці ситуації подібні,
а то ще й більше – благословімо його
на щастя, на доброту в усьому.

А наше таке бдіння,
яке випрацьовується в досвід
в спокої і уважності до всього
має свої маленькі знаки:
коли ця підказка в чомусь
і в комусь далекому від нашого
простору життєвого,
то ця подібна ситуація із нами
відбудеться теж в віддаленому часі,
а якщо це хтось із наших близьких
робить подібну нам підказку,
то це станеться досить скоро,
то чим скоріше шукаємо розгадку,
щоб не ввійти в халепу.

ІСТИНА

Істина життя в спокої його,
в умиротворенні його,
у творінні миру і всього
у злагоді і мирі із собою
і іншими на Землі.

Істина – є правда,
а правда чогось є гіркою,
та скільки щастя
вона несе з собою.

Бо справедливість у всьому
є основою гідності і доброти,
запорука злагоди і миру,
які і творять життя щасливе.

Тому то істина цвіте,
коли ми щасливі у житті
і тут нема потреби в тих зразках,
в тих усталених моделях
устрою суспільства,
чи його окремих членах,
бо все це є від ума
і він є творцем
цих моделей...

А істина проста –
живи, поки живеться;
твори усе,
що радість нам дає
і все на що у нас
можливість є.

І не зазіхаймо
нічим на інших,
тоді ми не будемо шукати
для оправдування дій своїх
церков, партій і богів,
чи робити дурнів з них публічно
своїм прихильництвом таким;
на не творчістю в діях,
бо людська довіра
з досвідом приходить
і у віру виростає...

А віра завжди там,
де усмішка щаслива,
де кожному із нас добре,
то туди ми усі ідемо,
чи готові йти,
бо там завжди благо.

А суєта сама в собі
є суєтлива і мінлива
в можливостях й потребах,
а людина лиш подеколи
довіряє тимчасово тому,
що на дану мить
йому є помічним.

ОДА ЖИТТЮ

Ми, люди, зв'язані між собою
прагматичною ідеєю життя,
а в підтексті для нього
ми робимо усе,
або беремо його
у дбанні за їжу,
відпочинок, сон,
хатину чи гніздо,
то ця ідея є спонукальною для нас,
і це людина має розуміти,
що Природа теж цю ідею має,
але вона творить, вона росте,
вона множить, плоди дає.

То так і людина розуміє,
як член Природи усієї
в співучасті своїй,
маючи теж свій уділ –
творити і бути будівничим у всьому,
то саме ця ідея нас єднає,
бо зовсім не релігійні,
чи партійні гасла.

І тут нам слід прийняти
у життя свої
правило святе,
що не можна будувати
життя свої енергіями інших.

Людина по суті й змісту є творець,
а не паразит, чи споживач,
хоча й такі особини серед нас
є завжди, починаючи із тих,
хто хоче красти,
обманювати і керувати.

То знаймо люди, знаймо всі,
що допоки світ ми ділимо самі
на добрих і на злих;
допоки ми є користолюбці,
шукаємо у будь чому вигоду,
формуємо політику розбрату,
вишуковуючи друзів і ворогів,
то ідея знищення людства
живою є і цілком реальна.

Бо ідеології суспільні ці
спрямовані не на єднання,
а задля втілення безладу в уми
і в життя наші впирається суєта,
то ми не матимемо спокою,
а життя стає ніби пекло.

Саме тому це спонукає думки наші,
слова і дії у звичайне виживання,
бо це ви(вихід із) – живання(життя),
але ж виживання у своїй суті
не є звичайним словом,
а це є боротьба з усім на світі,
аби жити день чи два
в очікуванні смерті,
які приносять біль, страждання

самому собі

і тим, хто навкруги...

Але ця лінія в житті є страшна,
бо вона в проявленнях таких,
в устремліннях споживацьких,
в діях корисливих і обманних
помаленьку, потихеньку
цим відокремлює себе від інших:
від Творця, Природи,
людей й суспільства,
стаючи енергією зла
на цьому фоні,
бо вона, як ракова пухлина,
енергіями своїми
їсть і травить інших
в досить прямому смислі,
навіть зупинитися сама не в змозі.

Саме так, нас захоплює суспільний статус

в наших умах і діях...,

але ж ця пухлина...,

коли прийде час, то сама згниє...

Так чогось вже не хотілось
увагу всіх звертати
на ракову пухлину,
бо суть її – процес гниття тіла,
то так і людина ця
в суспільстві є гнилою...
Тепер же подивімося навкруги –
скільки сьогодні людей хворих
раком чи гангrenoю...
То вже можна стверджувати й нам,
що вона поширилася суттєво
і це теж є ознакою наяву,
що суспільство наше загниває
у цьому гніві, злі і боротьбі.

То просимо усіх...

і іще є час...,

зупинімося в намірах лихих

і починаймо життя щасливе

леліяти і нове творити,

бо ми і є творці,

бо ми і є діти Творця-Отця.

Та якщо на це дивитись мудро,
то скажемо усім,
що всі люди на Землі – одна родина,
що всі люди приходять у життя
і покидають його майже із нічим,
то маємо розуміти,
що Всесвіт весь зв'язаний між собою
нитками невидимими у співучасті єдиній.

Енергія одна, але різні її види,

то це і є той Всесвіт і Життя.

Те саме ми скажемо і про людину:

у неї є різні органи, системи і клітини,

але саме завдяки різності такій

живе, бурлить, росте,

плодиться і множитися на Землі
життя людське...
То так і завдяки людині
цей Всесвіт є живим, творящим
і саме Він в єднанні
дає можливість кожному із нас
робити вибір, та плекати мудрість
в індивідуальності своїй...

На цих словах, ми надіємось,
наші любі, посестри і брати,
щоби ви зрозуміли і прийняли,
що жити в любові і доброті
є перспектива й радість,
але чогось в суєті-житті
не кожному мудрості стає,
що до цього стану нам слід іти
через зміни, перш за все, у собі.

Не можемо ми прийняти думку в бдінні,
не можемо зрозуміти дію доброти,
свою відповідальність прийняти не готові
і зрозуміти суть чистої любові,
то відповідь тут лиш одна –
творити зміни маємо
кожен з нас свідомо
і цим наповним наш життєвий простір
в якому все ж живуть і далі інші,
то змінами такими почнуть мінятись всі,
а це вже є база Духовності й Життя.

Бо в цих умовах нам здається всім,
що ми готові жити бідно
і ми готові все життя чекати,
що хтось і щось
в нашому житті та змінить...
Може бути, що ми ввійдемо
в чийсь життєвий простір
і будемо піддані впливу,
але продовжувати зміни
ми маємо самі і в позитиві.
І це є шанс, і у нас є можливість,
то приймаймо підказки ці
і свій творімо життєвий простір,
який щастям і добротою повний буде,
бо ми зайшли в ріку любові.

А тепер знаємо усі і просимо не ждати,
як той лінивець, який знати знає
переваги хорошого здоров'я у житті
і вдосталь матеріальних статків,
та все ж лінується зробити порухи малі,
залишаючись і далі бідним, хворим –
і цим нещасним...

Ось такий психотип є багатьом властивий,
бо реальної любові і доброти не пізнавали
і з цим живемо в цій моделі життя свого,
яку самі собі і склали
думками і виборами своїми...
і все такими, які у творчість нас не звали,

та і ми покликів Душі своєї не прийняли.
Вона завжди від радості тріпоче,
чи серденько частіше б'ється,
коли нас докори сумління
до змін в собі завжди просять.
А вона все просить через болі тіла,
через докори сумління,
через ситуації різні,
чи словами інших
до змін на краще...

Душа кличе і їй допомагає Ум,
а Ум іще запрошує і Тіло.
Ось таке начало у творінні діла,
і ми відчувати починаємо,
а чутливість і чуттєвість є той визначник,
який і визначає наші наміри позитивні,
бо душевні відчуття
досить тісно переплетені
із джерелами буття
і звідти вони черпають
знання потрібні
і енергії живодайні.

А далі вже самому
і кожному одному
в цей стан пізнання
нам увійти потрібно
усім своїм єством,
бо і ці слова,
і тлумачення до них
не змінять життя наші,
і не буде навіть устремління,
коли ми, відсторонено лежачі,
читаємо ці рядки,
або дещо ловимо очима
в кадрах фільму
на протертому дивані.

Але ж і відчуття несуть образи готові
і ми думками творимо їх взаємність
з життєвою моделлю,
в якій живемо
і тут уже свідомо
може кожен будівничим бути
із свого внутрішнього світу,
як варіант, як можливість вибору свого,
бо все ми зовні бачим саме з того,
що є у нас...

І лиш ум свідомий, помічник Душі,
із життя в життя веде її до джерела,
а на даному етапі, саме ум свідомий,
який і діє, і погоджує свої дії
з джерелом всесвітнім
і є частиною нашого єства,
яке здатне будувати
і творити життя щасливе
в достатках і доброті,
бо достаток і доброта

викликають позиви в людині
поділитися з іншими оцим
станом щасливим своїм —
і ми готові в цьому стані
давати, дарувати,
творити й будувати...

І саме у такому стані
ми маємо благо-дарувати,
а благо — це наша радість,
що ми доросли до цього стану
і відчувати почали,
що маємо потребу дарувати.

А що ж ми знаємо про потреби інших?
і про те, у чому є потреба
тієї чи іншої людини,
яку зустріли ми в житті,
яка нам приємність
в діях, фактах
принести зуміла,
чи то напруження й неспокій
від зустрічі цієї ми відчули,
то саме в тому люди
й потребу мають.

Радісні у радості ще більшій,
бо вони по стану вже
є її творцями
і засівають простори великі,
а ми, додаючи їм радості своєї,
є їм помічники
і вони їх знайшли
саме в нас із вами.

А ті, хто нас дратує,
то подаруймо їм спокій,
подаруймо їм те,
що утвердить їх у тому,
що все таки є доброта на світі,
бо, так звані, обидчики і жертви
сприймають світ, як ворожий
і тому бачать його агресивним,
тому часто і бажають
забрати в інших те,
чого їм не вистачає,
забираючи в багатьох,
та часто шукають тих,
хто слабшим є за них.

А визначати суть свого подарунку
просто:

поміркуймо...,

на що спокушалася людина
в ситуації із нами, або в інших,
то це і є їх потреба.

Тоді й шукаємо підходи
в декількох думкових чи дієвих варіантах,
а про підходящий і прийнятий ним
засвідчить відчуття полегшення в собі,
у приємностях і вдачах,

у гармонії відносин,
у внутрішній рівновазі,
чи в позитивних наступних наших діях.

Та тут не зупиняймося,
а діймо далі...
і благословляймо на творіння
ним самим того,
чого вони шукають в інших,
то цим убережемо себе
від повторних ситуацій,
а зобидчик отримає підтримку
саме в пошуках творчих...
Та і самі відчуття страху,
роздратованості своєї
є свідченням того,
що ми самі готові
ту образу й зло,
які для нас уже хтось наготовив,
то чимскоріш шукаймо їм
подарунок той,
який вони шукають:
порушили наш спокій –
то даруймо їм його, чи те,
що дасть їм спокій;
якщо це розбишака, грубіян,
то він так публічно свідчить,
що в нього переважає страх
і нема впевненості і сміливості,
бо нападаючи на нас,
він так віддає свій негатив
і йому від цього легше,
а ми мали спокій,
то поширюємо його у простір
і цей грубіян є найближче,
то він цю якість
і зловити для себе бажає.
То коли нас він не образить,
бо ми його «подарунок»
свідомо не хочемо прийняти,
то він його далі десь несе,
а якщо ми приймаємо його,
то ми платимо своїм
і так проходить обмін –
тепер йому легше,
а ми взяли тягар...

Саме таким ум у нас і є,
коли ми вчимося позитиву,
вчимося добродіянням,
то і думки, які уже у нього є
і від його скеровують енергії життя
для отримання результатів тих,
які умом нашим є прийнятні
з матриці Душі
і самого Всесвіту наяву.

Тому так реально ми,
саме думками,

які обумовлені словами,
формувати кожен здатен
нові моделі і зразки
життя свого і інших,
а інші теж поправки вносять
в наші дії будівничі
цих моделей.

Ось так умом свідомим,
ми кожен здатний
свій життєвий світ міняти
і прийняти без заздрості й образ
той, який ми створим.
Благодаримо за це...
Хоча для ума він не є ідеалом,
та свідомо ми приймімо
втрату страху до самих змін
і саму здатність єства творити,
то у цьому темпі-ритмі
продовжувати вчимось,
і ми зрозуміємо сенс життя
у здатності творити.

А творить той, хто здоров'я має,
хто за тіло й Душу дбає.
То із цього всього скажемо усім,
що місію свою в житті пізнали
і прийняли цілісність свою
в можливостях нових
Всесвіту унікального,
а ми б у цьому і не зупинялись,
бо проблеми й негаразди
є нам лиш підказки,
а не перешкодами й бідою,
бо у щасті ми все ж приймаємо,
як можливість дар приймати,
і як здатність іншим передавати.

То у такому стані,
ми не тільки співучасник,
а все що не є – хазяїн,
будівничий і істини творець,
яку так чи інак лишаєм іншим
у джерело всесвітнє,
та так і тим, хто є з нами поряд –
а це сім'я, колеги і сусіди.
Тому ми життям своїм таким
є спонукальним у їх діях
можливо, і не проявленим,
але вже засіяним у їх Душах.

Та все ж ви у цій поемі
назвати можете нас
оптимістом у житті...
І це так, і це ні,
бо починалося з оптимізму у довірі
і щастя ми пізнавати почали
в тих підказках негативу,
який напружував нас
і не раз...,

а це і є оте невідоме,
що є у внутрішньому собі,
а ум ввійшов у ритм життя свідомо,
показавши, і не раз,
що ми не вчимося,
а по друге, не готові
до таких фактів і подій,
які все ж напружують нас
і тому ми це сприймаємо,
як втомлюючу проблему.

Та це не є проблема,
а спрацював наш страх
пізнавати невідоме
з позиції старої
життєвої моделі
до якої ми вже звикли.
Ми то може звикли,
чи опустили руки,
зір притух і вуха не помиті,
але ми такі світу не потрібні,
коли в житті ми вибиваємося із ритму,
бо в житті кожен є гравець
і грає музику загальну,
яка має радісний і прекрасний ритм,
а ми сюди вносимо негаразди різні,
ситуації нехороші, гнів,
та і самі напруження
і це уже не загальний ритм,
бо саме ритміка життя
дає смак йому і приємні відчуття,
як та їжа, як те повітря чисте,
як та краса у злагодженій грі оркестру,
як чуття доброти, твореної любов'ю.

Та це і не є проблема,
бо це Душа говорить з нами так
і ситуація оця є для того,
щоб підказати нашому уму
щось життєво важливе
завдяки якому нам
відкриється завжди
підказка, чи намір позитивний.
Так, це лиш підказка,
бо ми прийняли в життя своє
доброту і щастя.

Тільки будьмо пильні,
бо подія, факт не є випадковими
і їх Творець створює для нас
саме для кінця у позитиві
і в цьому є розвиток і дії
при такій свідомій взаємодії
з собою й світом,
то засвідчим цим,
що це явно відкрився нам
ніби сам Отець
і цим дано нам ключ
до багатьох його таїн.

І ми скажемо знову:
«вік живи – то вік і вчись»,
бо шукаючий зерно знань
завжди знаходить.
Та тут зробимо відступ маленький,
що знання про те, як жити
і жити в радості земній
не є лиш знання із наук суспільних,
бо джерело всіх знань є ті,
якими ми усі здатні
життя щасливе будувати.

То слід і розуміти всім,
що напруженість в житті –
це є спонукальна дія,
це Сущий кличе нас до творінь
і готує цим людину
до посильних навантажень,
і готує цим наш ум,
бо маленькі напруження завжди
збуджують усе тіло
і ми умом шукаємо спосіб,
отримуючи навички, досвід для того,
щоб при зустрічі з важкими негараздами
ми змогли це застосувати
а напруження по суті –
це є готовність нас до самої дії.

Дія буде і продовжиться життя.

Та і ми самі помітимо в собі,
що негаразди, ніби, вирішуються самі
і ми без напружень,
думаючи що це із стану доброти,
то так воно і є, але ми іще щасливі,
що не напружувалися марно
при зустрічі з новим невідомим
і розумінням цим
ми кожен день і мить життя
є будівничим у всіх порухах буття.
Бо негаразди, зло, невдачі в дану мить
збирають досвід, знання і мудрість так,
що вже в наступну мить
ми зрозуміємо їх суть,
як позитив у рішеннях наступних,
бо ми міняємо підхід,
не впадаємо в паніку і страх,
в роздратування чи журу,
а приймаємо як підказку,
що прийшла та мить в житті,
коли ми маємо змінити
свою модель життя в подальше благо.

Тому завжди говорять люди:
«Все, що робиться в житті –
робиться во благо»
і це є правдою святою,
коли ми навчимося усе приймати,
як нам належне для життя
... і навіть більше,

бо ми у єдності світовій
є співучасниками творінь великих
Та все ж ми тут напишемо для всіх,
що великі негаразди і напруження в житті
з'являються не із самою ситуацією,
явним страхом чи бідною,
а тією моделлю, чи способом життя,
який влаштовував нас до цього часу
і він знайомий нам до певної міри.
Він і влаштовував нас більш-менш...,
і тут ця реакція негативна наша
на інші зміни,
які ми маємо вирішувати самі
і є по суті те, що ми назвали страхом...
То заспокоймося і не робім тривоги
і ми отримаємо підказки
на наші нові зміни;
і ми побачимо наяву
нові грані у житті...;
і ми самі зачаруємося ділами;
і ми, ніби, чарівник,
махнувши паличкою легенько,
будемо будувати нове й новіше.

Бо у кожному із нас
Сущим закладено начало творче
і ми перетворюватимемо зло во благо
добрими ділами,
бо йому зовсім не з руки
вступати в боротьбу,
яка перемогу дає одному,
а інший лежить у грязі,
упавши у знеможі...
А скільки нас таких,
які живуть у страсті,
чекають часу-миті,
щоб в когось і щось украсти,
а коли біда приходить,
то і її бажають на інших перекласти,
або і горді тим,
що черевики у них кращі
ніж в десятого сусіда.

А щаслива людина по суті
має час і порадіти,
і паличкою чарівною
будь кому махнути...
Все в її житті вже є,
а якщо й потреба буде,
то воно, ніби звідкілясь, прибуде,
бо Життя-Творець все їй дає
і вона у них є співучасник.
Людина є хазяїн у житті
і вільна брати в ньому все,
якщо така потреба є.
І хоча ми лиш частиночка мала
в цьому Всесвіті великім,
але ми пов'язані із ним

і є співучасниками творінь.
Душа наша є джерело Джерел великих
і воно безсмертне є і багатолике,
і там ми почерпуємо Знання,
щоб тут, на Землі,
ними щастя і доброту творити,
бо свідомі пошуки знань
про любов і доброту
очищують нас і все навкруги.
І тоді у наш життєвий простір
не приходять біди й негаразди,
бо тільки до лінивих і суєтливих
вони приходять як підказки,
якими вони мають за життя
узріти порухи Творця,
щоб людину все ж навчити.
Бо не вивчивши життя уроки,
ми не скажемо в кінець,
що все життя страждали
і хворіли тілом,
бо ці передсмертні страждання й болі
теж є іще шансом,
щоб передати Душу Творцю
чистою й щасливою...,
бо може вже так статись,
що той, хто її отримав,
буде старанним учнем.

Ось на цих словах
при закінченні поеми оцієї
скажемо усім,
що життя своє й життєвий простір
ми творимо кожен сам
у взаємодії з оточуючим світом
і з тим джерелом енергій мудрих,
яке ми знаємо і говорим,
що це Бог-Отець-Творець-Дух святий.
А в житті ми маємо вибір
у своїх незначних змінах,
бо завжди звіряємо поступи свої
з оточуючим світом і началом творчим.

Саме так ми творимо модель життя
і саме таку її,
яка нас більш менш задовольняє
в ідеалах чи невдачах,
в спокої чи гармонії з усім,
та все ж ми, люди,
взаємопов'язані в єднанні цім
невидимими нитками співучасті,
як маленька ланка всього Єдиного-Одного
вселенського єднання начала творчого
енергій творящих, як Духа світла,
доброти, краси і милосердя,
як Отця-Творця,
бо саме давність і глибина у віках
цих якостей прекрасних
дає нам право їх назвати:

Отцем творящим
безначально і без кінця
у просторі і часі.

Благодаримо Отцю-Творцю
і нашій присутності й співучасті в житті
і тому, що відкривається нам
і благословляє тепер і повсякчас
на поступи матеріальні і духовні
з вами усіма у доброті і благодаті.

І так хочеться усіх просити,
облаштовувати свої життя у мирі;
щоб вчилися кожне слово, діло,
поступ творити в бдінні;
вчилися чути Отця-Творця
в словах і ділах інших,
і у формах, фактах, звуках,
які оточують повсякчас нас
і бачити себе й звіряти
з Реальністю тією,
яка є всезагальним Духом.
Бог-Отець говорить з нами
завжди і саме через інших,
і в тих ситуаціях спільних
нашими відчуттями радості,
чи тими неприємностями
і болями у тілі.

Бо життя по суті й змісту
є та істина у всіх гранях,
в сукупності і у взаємодії
нас з оточуючим світом,
які ми узріть зуміли.
Якщо події, факти
приносять нам відчуття приємні,
то це є свідченням того,
що ми живемо у ладу з собою,
в гармонії з оточуючим світом,
а якщо ми день при дні
пізнаємо неприємності,
болі в тілі і душі
й усілякі негаразди,
то це свідчить те,
що ми у розвитку своєму зупинились,
а то і повернулися назад
на шляху до тліну.

Тому ми просили, просимо тепер
і просити будуть ці слова,
щоб ми вчилися, вчилися
розуміти ситуації усі –
що несуть вони нам інформативно
і що повчальне закладено у них,
бо із начала Душа наша
отримала ті Знання
про путь наш у життях наших,
якими кожен приходить в лоно Духа.

Хоча це шлях не простий,
і не все так просто в цьому світі,

у розмаїтті представленому Творцем
усім живим
і є видимим і невидимим присутньо.
Тому через ситуації-підказки
він допомагає нам іти
шляхом істинним,
де ми здатні допомогати іншим,
спрямовуючи нас
і нам подібних
в такі потоки енергетичні,
що життя набирає в нашому розумінні
все новіший і цілісний смисл і лад.

Зникає страх за себе, за дітей,
зникають відчуття себе нещасним
і, ніби, виростають крила,
бо десь береться завзяття і сила
для нових творінь у житті цьому.

Ми розвиваємося,
ми відчуваємо єством своїм,
що суть доброти пізнали,
пізнали мудрість змін в собі
і цілісність буття,
і єдність Творця із нами,
то саме з цього ми вже творимо самі
нові правила поведінки,
шукаємо начала творчі в думці
і методи реалізації
у своєму вже житті.

Ми відчувати починаємо Отця-Творця
в кожному поступі свого буття,
і ми у такому бдінні
відчувати починаємо у проявах зримих
результати усвідомлених дій своїх
і розуміти починаємо
розширення можливостей нових.
Ми вже є у цьому вільні,
ми є більш гнучкі і мудрі
у відповідальності перед Творцем,
перед людьми, природою і всім,
перед самим собою,
бо ми бачимо, чуємо і відчули,
що ми ростемо у доброті й любові.
І ми вже змін не ждемо
від когось для нас у всьому,
бо ми вже самі
творимо зміни ці
якісно і во благо
для нас і Всесвіту всього.

То це і є та чистота
помислів і дій наших,
яка дає нам можливості великі
Знання у Всесвіті черпати
і потребу мати, щоб їх іншим дарувати.
А цим усім ми входимо в життя
без гордині, гніву, заздрості і злоби,
чим покращуємо себе і інших.

Бо так влаштоване життя людини,
як і все на світі,
що енергії духовні
є вінцем її діяльності.

Це є, як потреба їсти, пити,
то так є потреба
у високих якостях духовних:
любові, доброті, щасті, радості,
здоров'ї і достатках...,
бо саме вони
є тим електрополем,
яке нас, ніби, магнітом тягне
до цих якостей людських,
які обумовлені словами цими,
хорошими, прекрасними в собі
і не залежно від статусів суспільних,
від матеріальних статків,
від приналежності до партій, груп і сект,
від інтелекту у собі,
але саме вони – ці якості духовні
і єднають нас, людей,
в суспільну групу,
яка має здатність
до усвідомлених дій
і того вибору в свободі,
як ніхто другий
з усього того, хто життя має.

Благодаримо тобі Творець
і благословляємо усіх
приймати у життя свої
усе, що дає нам Дух святий
і те, що нашими трудами є,
бо саме завдяки цьому
ми ростемо Душами своїми.
Бо в сукупності своїй
це, ніби, те щеплення профілактичне,
яке є нам посильне в негативі,
а єство наше напрацьовує
методи, знання і досвід,
щоб в житті не повторювати помилки,
то саме в такому розумінні підказок,
ми матимемо все,
щоб будувати життя щасливе.

Поряд з цим навчаймося бачити
чудо-творіння в інших,
бо це свідчення того,
що і ми зможемо долучитися до цього,
то радіймо з ними:
благодаримо, що узріли,
благословляймо їх
і заздрощів не маймо,
і косноязычництвом не займаймося,
то саме цим
ми відкриваємо життя свої
для змін таких у себе.

Знаймо люди, знаймо всі,

що якщо до нас вітаються приємно,
що якщо нам по дорозі і в житті
зустрічаються ситуації приємні,
то це означає лиш одне,
що в житті нашому гармонія і лад,
а Душа цвіте на радість святому Духу.

Р А Н И

Обранилися ми на слова і на дії ваші,
і важко-тяжко так уже нам;
віддалилися ми єством усім
і закрилися із туги,
відмовившись від Отця-Творця
і від вас, тих, хто найближче був і є
в нашому коротенькому житті.

Не стали ми вільним птахом
у цьому дні малому,
опинившись в клітці,
і тому важко це прийняти.
Коли навкруг вибудовані стіни,
мовчазні стіни...
і обмежувальні слова короткі,
а дій взагалі ніяких...

Для чого ми зростали серед вас,
питаємо себе не раз;
для чого Отче дозволив оголити Душу
... і не можемо ми
ту грязь обмити.

Яка напевне є найперш у нас –
вона смердить, вона іншим мішає...,
а ми...

життя покинути не можемо самі,
бо ми його не сотворяли.

Хай буде так, як є,
бо ми не є борці
і доброти то – кіт наплакав,
а ми зросли межі вас,
як той осот низенький,
який мішає вам
і не дається затоптати...

Рани рано нас діймають,
хоча був час і мить,
коли ми уже не хотіли жить,
закінчивши діла земні,
лишивши слід свій на землі
дитиною, хатиною, садком,
а перед цим добавили скарб
у прозі й віршах
в книжках із двадцяти –
і це є наша тиха втіха
в благодаріннях Отцю-Творцю
за натхнення, працелюбство,
за Знання великі і думки...

То на цих словах озирнувшись,
на пройдені шляхи щасливі

і на ці сонячні промінці,
які світлом весняним
залляли всю кімнату й стіл,
а той новий спів,
який жайворонок нам насвистів,
сидячи під вікном на високій липі...,
то скажемо на цьому:
що хочеться іще пожити
в ідилії стишеній
у красі насиченій
і для цього маємо час,
а ще приємніше з того,
що Творець і далі
посилає нам слова оці
і ми їх пишемо на листок,
засіваючи буквами різними
його маленьке поле...

І такі ми уже щасливі,
що у цьому благому стані
дякуємо всім і всьому
в житті і долі...
А так хочеться летіти,
як уже не раз літали уві сні
понад зеленими полями,
дібровами густими
і у парках над людьми...,
споглядаючи з висоти –
і так радісно вже нам,
що й не звіримося словам...

Та остатки болі і туги
все ж чогось ятрять ум і тіло
і на такому переломі у житті
чогось так ціняться роки прожиті,
а ще більше, ніж будь коли
життя хочеться пізнавати:
наскільки воно багате
в різних гранях, кольорах,
у тих посмішках дитячих,
і в тому щемі радості у нас...

Чогось і очі ловлять все на позитиві,
і вухо чує це, і відчуття приємні,
неначе тепер ми лиш родились...,
мабуть, це зрілість, мудрість так із нами;
мабуть, чистіші очі і помисли до слів і дій,
тому таке життя, що ніби легше
іти в житті по стежках земних... -
і так хочеться ще жити
при здоров'ї і ділах невтомних,
даруючи Всесвіту думки світлі,
щоб у кожному живому
зернина щастя проросла,
а у нас оце все, нібито, мета,
щоби між людьми
запанували з цього дня
мир, щастя, злагода і доброта.

Простіть, простіть усі...,

кого словом ранили,
кому слів не дали сказати,
то у цей тихий час
ми видужаємо...
і скажемо усім,
хто чує:
благодаримо вас
і благословляємо вас,
щоб краще ви жили
і долю кращу мали,
щоб повно було у вас грошви
і жили в палацах,
щоб вас возили літаки
і ви уявляли себе птахом,
дозволивши тихесенько нам
в якусь печеру відійти
і там тихенько на самоті
закінчити оці рядки.

ТРИВОГИ

Одного разу нам у руки
подали списаний листок:
«Це вам, бо ви на цю тему пишете...,
то, можливо, і вам слушно буде
почитати ці рядки, думки
і в устремлінні зберегти
людей, природу, Всесвіт,
бо уже багато із клопотів наших
викликає в житті тривогу
за збереження життя
у справах повсякденних,
за себе, дітей, Творця
і ті турботи духовні,
в яких потребу має людство...».

Благодаримо Отцю-Творцю
і тим, хто поширює такі листки,
і ми долучаємося до цього,
щоби оцю тему написати у книжки.

Одного разу зібралися на з'їзд
політологи, психологи,
аналітики, професори,
одним словом, світові уми.
Хоча не раз вони готувалися до цього
і багато написано в їх трудах,
та і роботи вони зробили вже чимало
серед людей, щоб керувати ними вдало.

Та заковика все ж була –
і не проста,
бо в середовищі суспільства
Дух витав Отця-Творця,
Дух доброти, любові й світла...
Дух, який збирали предки й Всесвіт
мільярди років і по досі...,
який зберігся в середовищі домашнім,
в традиціях організацій релігійних

і цим жила й живе Земля,
бо зовсім зїзди є перешкода невелика,
та все ж вони завжди
приводили до катаклізмів
до масового зникнення людей
і великої частини природи...

То будьмо пильні, будьмо в бдінні
і бережімо ті начала духовні,
на які нам вказував Ісус, Будда і Конфуцій...
і сотні, мільйони тих,
хто долучався до справ таких
у збереженні життя на Землі,
в організації відносин між людьми хороших;
хто дбав за їх джерела духовні,
і тих, хто плекав, плекає свої Душі
в собі і в просторі своєму.

Тому і Вас, наші любі читачі,
ми запрошуємо до приєднання
у стяжанні якостей людських-духовних,
бо тривогу у відповідальності за світ
ми маємо усі і тримати за це отвіт.
І це є не голослівно, і це Ви бачите самі,
та все ж, щоб звернути на це увагу Вашу
опишемо довільно стенограму
прихованого реального з'їзду,
щоб Ви відчули, щоб зрозуміли до кінця,
яку небезпеку роблять нам отакі ділки
під егідою свого Диявола-Сатани.

І річ тримав миршавенький дідок:
на шиї краватка золота,
як залишок рабського ланцюга,
чи пса, який готовий гавкати,
але він доповів присутнім
плани всі,
закликавши єднатись у цій борні
саме з нами,
допоки ми іще не пізнали
всіма клітинами єства
живодайну енергію хреста
і не згуртувалися у розумінні
свого покликання на Землю
у стяжанні Духа...

«Ми не можемо поки заборонити
у церкву їм ходити,
бо і до нас у клуб партійний
перестануть бігти,
а серед багато бігунів
і вони нам потрібні.
Ми не можемо заборонити
їм читати їх святі книги
і спілкуватися в молитві із Творцем.

Але це і плодить в нас тривогу,
бо як тільки вони
встановлюють зв'язок з Отцем-Творцем,
то єднатись починають
на началах духовно-творчих

і цим вони нас позбавляють
впливу над ними
і вони уже некерованими стають.

То хай вони ходять у церкви-храми
і сповідують канони і устави,
на формування яких,
ми іще маємо вплив.

І, уставом цим, будемо церкви
таємно викривляти,
присипляючи їх пильність,
будемо оскверняти якості духовні.

А поряд з цим,
давайте організуємо їх життя так,
щоб поза церквою вони не мали часу
і були зайняті їх уми і руки,
то тоді вони й до церкви втратять інтерес,
то тоді вони молитися не зможуть
в справах добродіяльних і милосердних,
не зможуть бачити помилки свої
у повсякденній метушні,
та і часу у них не буде
для бачення істини в житті.
Не буде в них часу і для спілкування
і для молитовного єднання.

То для цього нам продумати все треба,
щоб зайняти їх амбіціями пустими,
змагальністю в достатках хворобливою,
показувати в книгах, журналах і газетах,
в кіно, комп'ютерах і телевізорах
надії звабливі пусті,
які наповнити хтивістю,
заздрістю й вивищеністю своєю,
що людина цар природи,
що усе у світі є по її силах,
а цю силу їм дають
наші наркотики і гроші.
А ще нам треба пропагувати гнів і зло,
образи і нетерпимість,
як засіб встановлювати справедливість
і скеровувати цю їх дурну силу
на надуманих ворогів,
яких шукати треба у сусідів, чи країнах,
в інших партіях і у віруваннях на Землі...,
бо сім'ї ми уже нищити почали,
і там уже нема чистого коріння.

Організовуймо їм революції і кризи,
щоб вони забули про творчу працю,
щоб шукали хоча б якусь
і оплачувати так їх труд,
щоб то було у не достаток і за копійки,
аби створити в них надію
на обіцяний рай нами,
а, вони, аби лиш виживати та змогли
і водночас показати силу міць
і можливості великі
серед тих, хто гроші має,

і ідеологію обґрунтувати ртаку,
що при грошах, то можна все,
і що гроші вирішують усі проблеми
саме так, як вони того бажають.
І цим запалювати їх уяву,
забравши час у них,
фізичну і психічну силу
та так, щоб за років двадцять
і викинути їх під тином,
щоб інші бачили ті муки
і чули ті прокльони –
та все на Бога...

А в ці роки повної віддачі,
хай трудяться так,
щоб вони бажали
більше грошей заробляти.
І хай купують собі машини,
квартири, дачі
у яких фактично нема потреби;
хай спішать у кафе і ресторани
на різні зустрічі і вечорини,
щоб похизуватися одягом і сріблом,
щоб кожен день у їх календарі
був святом шахтаря і лялькаря,
митаря і лікаря при тамаді,
а ще краще буде,
коли і дітей до цього долучити
на їх щорічні іменини,
чи батьківські ювілейні дати,
що закінчуються на п'ять чи нуль,
або і кожен рік вони
в ці зони негативу тягу мали.

А їх релігійним організаціям дати свободу мниму
і хай із закапелків своїх повитягають
усіх тих, хто ходив в хрестові походи,
хто силою заставляв молитись
тим людям, які жили давно
і по суті були далекими від істини життя.
Та і тут вознести гроші,
як саму основу життя,
бо без них ніхто не заспіва за упокій,
та і за кожен гріх
копійка має Богові віддатись»
«Так, - усі зачали кричать, -
ми ж знаємо що гроші ці
у наші банки йдуть,
вони ж бо Богу не потрібні».
« Так, - продовжив доповідач, -
гроші , то мамона і мана,
то це є ті мотузки, як у лялькаря,
щоб ними легко можна
усіх купляти і всіма керувати,
а вони мають бути в нас.

То кругом і скрізь
таку політику ведіть,
що сьогодні і тепер

у житті усе візьміть,
позичайте гроші в банках на роки,
бо там поміняють банки,
чи інфляція їх цінність з'їсть,
або й ви помрете...,
то краще вже пожити,
саме так, як в кіно живуть,
та не кажіть, що борг відмінять,
бо так не було і не буде,
а є якась застава,
то цим візьмемо їх
у рабство-кабалу.

Тому ці хитрі дії
помножаться в бажаннях
особистого збагачення,
яке дає хибні відчуття
свободи і можливостей великих.
То тоді вони забудуть
і про Ісуса, Мухаммеда і Будду.

А для того, щоб мати грошей багато,
то пропонуйте їм працювати
без вихідних з самого ранку і до ночі,
то цим ми розіб'ємо гніздо сімейне,
бо там не буде часу для спілкування,
не буде часу для виховання,
а діти стануть відірваними
від сімейного впливу
і шукати стануть компанії сумнівні,
де панують матюки, насильство,
де в повазі ранній секс і наркоти.

А тим, хто іще сім'ю береже,
то спокусіть на комп'ютерні ігри,
щоб розвинути у них залежність
і раболіпство, як способу життя
і можливостей відходу від реалій,
де бойовики і ідея вбивства у повазі,
і те життя розпустне...

Та так плануйте ці програми
і не шкодуйте на це грошей,
щоб їхні діти могли долучатися до них,
коли батьки відсутні
і вони є вільними від школи.

В школах їхніх так змінити
ті «освітні» їх програми,
щоб діти з них виходили дурачками –
і цим ми знищимо життя
і строки перебування тут,
бо сьогодні вони уже тут лишні
і суттєво загущують наш життєвий простір.

Пускайте інтерпретовану музику,
колись народну.

Молитву замінійте на рок і шок,
на мобілки гральні віртуальні...

Підсадіть їх на мнимий відпочинок так,
щоб він втомлював їх матеріально і психічно,
щоб вони не мали часу і хвилини

подумати про сенс і смисл життя,
бо вони вже «зомбі» -
вони відключені і викреслені з буття,
бо це є каліки психічні,
каліки й тілом,
а Душа покотиться на схилі
з людського тіла в тлін.

То саме так людина у собі відчує,
що вона втратила зв'язок з Творцем,
що вона втратила зв'язок з жінкою й дітьми,
а в цілому і з людьми...

То скажемо на кінець,
що вона відчує самотність
і тугу безпросвітну
у своїй незатребуваності ніким,
бо навик, знання і душу загубила
і від туги піде спиватись,
бо не буде відчувати
тепла любові від втомленої жінки,
не буде бажати радості життя
в дитячих скляних очах...

Хай вони стануть усім оцим зайняті,
а то і додатково організуйте їхніми руками
аморальні шоу з ницостями людськими,
розкрутіть програму безплатних послуг
і можливостей отримувати речі
із магазинів б/у, чи по пошті,
чим будемо підривати божу якість,
яка виростала із довіри,
бо ми у цю програму
закладаємо основи обману.

Все це разом посіє в їх умах зневіру,
суєту і смуток; виснаження тіла,
а в додачу множите епідемії
і ліки шкідливі;
в їжу додавайте такі добавки,
щоб вони немічними ставали.
Знищуймо усе те,
що розраду для Душі несе
і здоров'я для тіла не шукали
в духовності творчій,
а в лікарнях наших платних
і закладали за лікування
свої машини, квартири й дачі,
землю і воду в річках, озерах...,
щоб не було за що здійснити
ритуал поховальний,
відрізавши цей корінь сакральний
і хай гинуть попід плотами,
як їх брати – собаки...

Введіть хаос і суєту,
як життєву норму,
а надія на життя...
хай буде...
красива і надута,
як та булька мильна –

і це спрацює...,
і це, на жаль, працює,
бо люди віддають енергію свою
Дияволу-Сатані,
відключившись від творящого Духа,
думаючи прожити дні останні
у самоті і забутті...»

* * *

П.С.Та тільки так не буває,
як сама людина себе втішає,
бо життя і все її єство
має проходити очищення у всьому,
бути будівничим скрізь,
та якщо віддамо ми себе на поталу
і діточок своїх в руки демона такого
із двох років до сорока п'яти,
то роки останні ми проведемо
в стражданнях й муках
і чогось вони триваючі такі.

А ті роки у суєті проходять скоро,
бо коли ми пили вино,
наркотики вживали,
розпустою займались
і мали дачу і машину,
то тоді ми на всіх плювали.
І ці роки пройшли,
чогось так скоро...,
а сир у мишоловці
є безплатним для того,
хто життя своє готов віддати,
віддати й Душу такому душогубцю.

Та скажемо в кінець:
читаймо люди ці рядки
і розуміймо суть життя,
і приймімо із подякою
його у кожную мить,
а все ж робімо вибір
правильно і справедливо
з свідомості ума
і в добрих ділах...,
шукаючи енергію все життя
у праці творчій і молитвах.

Просимо, благаємо усіх,
приймімо за пораду, чи підказку
оці слова і ці рядки,
щоб ми усі могли
в радості дожити
до старості і при здоров'ї,
приймавши гідно смерть,
віддавши Творцю Душу,
а тіло, лишивши для землі.

А тим, хто дочитав до цього слова,
то вся оця мова і цей виступ на з'їзді
хай лишиться повчанням великим:
шукаймо Бога-Творця у собі

і в собі подібних...
і не покидаймо ми його,
бо ми ще Його діти,
а Він не покине нас
і, навіть, у той час,
коли ми все ж пройшли
таке життя нікчемне,
яке запропонував нам з'їзд,
то покаймося...
і приймімо любов і доброту
наскільки те можливо
у всі поступи буття
і це є радістю для Творця,
і тим, кому Він Душеньку пошле,
яка у нас і нами так томила,сь,
то хай порадіють і вони
за крок такий важливий при житті.
Пошлімо благодаріння і благословіння
сонцю і росі, і новонародженій дитині...,
бо люди на Землі були і є творцями...
і це нам усім слід знати
і плазунами не ставати,
і не бути, як і є ще собаки,
а рішення відповідальне за себе і Всесвіт
уже тепер приймати...
Живімо по совісті і справедливо,
то в цьому вся правда нашого життя.

В щасливу путь Вам, любі друзі!

ГУМОРИНА

Вийшов ввечері з квартири,
несучи пакет сміття на смітник,
та якийсь дебелий хлопчина
вирвав цей пакет із рук та й утік,
а ми так із того розгубились,
що не встигли й подякувати як слід.

* * *

Прибув поїзд «Москва – Одеса»,
а я на пероні зустрічаю,
... хоча кого? І сам не знаю...
Бачу бабуся з клунками виходить:
один спереду, а другий ззаду,
та ще й провідник чемний
подає два чемодани в руки...
То я й підбіг хутенько,
привітався чемно
і взяв ті чемодани,
та і поклажу, вмовив я бабусю,
покласти на мої могучі плечі.
Коли завершилася погрузка,
то я хутчіш й хутчіш
серед юрби вантаж поніс...
Сів скоріше у трамвай підходящий,

перевів заледве подих,
а потім подививсь уважно,
то зрозумів,
що бабуся загубилась на пероні,
а я уже такий «нешасний»
вимушений був везти
весь багаж додому
і в радості розкласти
у холодильник свій.

Ох,

а там було всього...

А коли полицки в ньому,
почали поблискувати склом,
то знову я ішов
зустрічати на перон
бабусю-матір,
яка везла якісь продукти,
та все якісні, смачні,
мабуть, своєму онукові чи сину...

А я,

бідний сирота

усе шукав серед них

свою рідню у них...

* * *

- Купуйте квіти!

І Ви купіть для жінки!

- Та не одружений ще я...

- Тоді для коханої купіть!

- Ще не маю я дівчини такої

і до кохання, мабуть, не дозрів...

- Тоді купіть

і порадуйте себе за те,

що іще маєте життя

безтурботне отаке...

* * *

- Ой, Надю, Надю,

розриваюсь...

Та новиною із тобою

поділитись маю

і ти мені даси пораду...

Зустрічатись почала

із чоловіками я двома,

а кого вибрати,

то й не знаю...

- То хай серце тобі підкаже...

- Серце, Надю, мені каже –

не страждай дурнею жінко,

бо як дізнається чоловік,

то прибі'є напевно!

* * *

Зайшов сусід у хату,

та й вмовився на канапу,

а ми з сім'єю,

якраз біля сніданку,

то тато і говорять:

«Сідай, сусіде,

до вареників із маслом
і поїси із нами,
а то якось і незручно:
ми їмо, а ти сидиш...»
«Та я наївся по саме горло, -
і провів рукою по підборіддю,
продемонструвавши усім свою ситість. —
Та якщо так просите...,
і пахне смачно,
то спробую сусіде».
І так присів скраєчку столу,
а наш Івась так захопивсь
сусідовою їдою... -
і все дививсь...
Коли ж сусід подякував
і пішов із хати,
то зачудований Івась прорік:
«Ото...
в сусіда рот великий,
що від кадика до губ
тридцять три вареники залізло...»

РОМАНТИКА НА СІНІ

Романтика на сіні,
а, можливо, й ні,
бо романтика все ж є
у всьому нашому житті.
Без романтики ми зовсім нікуди,
ані в дитячі роки, чи в роки молоді,
бо романтика по природі
є мати рідна нам у всьому:
в ідеї, у надії чи меті.
Кругом і у всьому її є складова:
у фантазії й любові... -
і все це є життя.
Вона у горі і біді
виводить нас із смутку,
бо романтика по суті
і є той позитив,
який не сам у світі ходить,
а в компанію бере
усе, що є красиве оку,
що хороші звуки наше вухо ловить,
що торкає струн Душі
приємними відчуттями.
Тому вона виводить завжди
із негараздів різних, із пільми...
А коли ми закохались,
побачивши очі голубі,
сірі, чи темно карі,
або той стан стрункий,
чи брову дугою,
або той голос чистий,
ніби, від богині...,
то вже потім на самоті,

лежачи в ліжку, чи на дивані,
заклавши руки догори...,
чи ставши ногою
на плече лопати,
ми зачудовано
ці штрихи доводимо,
ніби, художник пензлем
на картині світовій,
бо такої ще не писав
ніхто із живих...

А ми із словом кожним,
що у думках у нас зродилось,
добавляємо нові
прояви краси
в контурах, що є зовні,
а то і в тих, що схованими є
в доброті, звертанні,
чи теплому дотику руки...,
аж до бажання цілувати
оті губки, щічки розпашілі
і тайком спостерігати,
як вони покрилися румянцем,
як очі наповнилися об'ємом
і війка чуть-чуть здригнулась...
А якщо вже вона вперше притулилась,
спровокувавши думки інші,
та спокусі зась,
коли романтика контури доводить
до найвищих ідеалів.

А там, а там...
вже плани нові в діях спільних,
в побудові самих відносин,
у наповненні просторів навколо
стілцем, трюмо і шкафчик,
а там вже й дитина спільна,
ліжечко дитяче...

І все це оброста в деталях
великих і малих,
бо без романтики на сні
не було б спогадів дитячих,
або юних,
не лежали б руки догори
на копиці сіна,
і ті міріади із зірок,
що блимали до нас,
запрошуючи в світи нові
таємничістю і незвіданністю
тієї закоханості, кохання і любові,
які написані штрихом
романтики цієї.

Бо і цей туман,
якого ми торкалися ногами,
і ці коти на сні
вводили в таїни природи,
а запах сіна той п'янив
духмяністю своєю,

чи те парке тепло,
яке ішло від сіна,
як і та незвіданність доріг,
які ми бачимо у предвечір'ї.

То тільки домисли романтичні
нас часто у житті
виводять на істинні шляхи,
в яких пізнали ми багато,
набувши досвід свій
і тим прийшли у мудрість зрілу,
то тепер ми благо даримо Тобі
за ум свідомий,
який був тим
майстром вмілим,
який відкривав нам
романтику на сні.

Тому приймімо
і любімо ми її,
бо вона полегшує нести
життєві ноші,
і життя веселе творить
перш в думках,
а потім і в ділах,
бо якщо є радість у житті,
то щастя ми зітчемо
з ниточок життєвих,
а там добавимо
фарб романтичних
і побачимо з любов'ю
на килимі летючим
весь світ і себе у нім.

МАЛЕНЬКИЙ СПОМИН

Маленький спомин із дитинства
навіяла солома у хліві –
її восково-жовтий блиск
і колоски незрілі,
то саме вони і принесли
той запах хліба на корню:
жарке повітря від стебел і зерна,
які зібрали у собі
ту стиглість нового врожаю
від сонця і повітря,
хоча іще трималися землі
своїм жиловим корінням...

І в тому полі ми хазяїн,
а більше всього гість,
бо ми лиш були сівач,
а з посіяного зерна
виросло стебло,
а потім колос –
і там уже було
двадцять три зернини,
а це було їх життя
у взаємодії з нашим.

Відійшли ми метрів п'ять від поля
і ця насиченість зосталась там,
на полі з хлібом,
з урожаєм вже новим,
а ми зберегли в собі
багатство хліба на землі...

А тепер через роки
із подякою до нього
ми пишемо оці рядки,
бо хліб, то є голова
в наїдках у людини:
то крупа, манка, борошно.
Із них готуємо ми страви різні
для діток і косаря,
і на святковий стіл
є що поставить...

А вперше з ним стикнулись
у років десять,
коли батько нас взяли
з собою
в передранкову серпневу
у ніч і вже холодну.
Він був їздовим у колгоспі
і їхали ми кіньми в темноті,
щоб накосити стерні
корові і теляті,
бо саме так потайки і потрошки
заготовляв їм корм для зими.

Стерню косив лиш там,
де трава росла густо в перемішку
із скошеним стеблом пшеничним,
а ми у першу розвідку ішли
і мали покоси ті перевертати
для сушіння вже після обід.

Покоси слід було знати
все таки нам, малому,
бо косарів таких було чимало
у ту рань серпневу,
тому на тих таємних косовицях
ми й мали знати лиш свої,
де їх батько в кубла товк,
забезпечуючи кучність,
бо при нагоді нам чим скоріш
слід було забрати
ці дари природи,
бо така була пора і власть,
що не давали й те косити,
хоча через тиждень два
стерню приорав би трактор.

І то теж була пожива
для полів поліських.
А ми, діточки,
робітників колгоспних
мали висушити і згребти
покоси ці в копички,
щоб потім уночі

таємно додому їх привезти.
Бо вдень батьки трудилися в полі:
скирдували соломи,
молотили зерно на молотарці,
снопи возили кіньми чи волами,
дехто сіяв озимину
в свіжесеньку ріллю
і все те за трудовні,
за які зерно давали
й пару рублів...,
а то дали татові і мамі,
пам'ятаю,
на ті зароблені трудовні
цілий віз гарбузів,
то вони і їм були таки раді –
все ж корм теляті і свині
ген до нового року...

Батько готовився косити,
а мені зробив нірку у копні
і туди залазив я,
щоб сни свої додрімати.
Там було тепло,
яке від соломи йшло
і пахло там зерном,
але ми не торкали,
бо воно було спільним,
а ми іще і спатоньки хотіли,
то в тім кублі і спали
допоки батько косив з росою
і лиш музика коси
на жорстких стеблах соломи
вигравала в унісон
із жайворонком раннім -
тільки: вжик і вжик –
на високім альті,
ніби, виспівуючи гімн життю
дзвінкими нотами серпанку
в тій тиші світанковій,
і лиш потім появлялася роса,
яка і стишувала спів,
та й оркестр збільшувався швидко
з горобців, сорок,
а там ворона, або грак
у такт мантачки говорив: кар, і кар...
А ми дримали в теплому кублі,
зігрівшись тілом
і умокрівши від опарів стебел...
Та так приємно нам було:
і, ніби, сон-дрімота,
і музика природи –
романтика, та й годі.
Бо ми із хатньої постелі
їхали на порожньому возу
між ніг у батька,
де було іще чуть тепло

від нього й коней.
Сирість і холод нас торкали,
допоки з дому їхали до поля,
хоча дорогу нам світив
повний місяць,
та чогось він так не грів,
як сонце таке спекотне
ще у тій порі літній,
а ми їхали на схід від хати.

Потім місяць заховавсь
і стало зовсім темно,
то тато навпомацки клепає косу
і лиш небокрай зачервонів,
то і на полі ставало видно,
бо це було важливо
для косаря й коси.
Бо косили щільно при землі,
щоб побільше корму взяти,
та на біду
наші землі випирали
з надр граніт, габро, чи шпат польовий
і якщо косар прогавив їх,
то плакала коса щербата
і, ніби баба та беззуба
сердилася неприємним звуком
у зустрічі з камінчиком у стерні –
і серце косаря стискалось,
бо коса була дефіцит і дорога,
а річ така потрібна в господарстві.
І тато її берегли,
як мама серп зубатий.

Батько говорили
і всю силу клали,
коли стерня відлигала у росі,
то ставало легко її косити.
Та вже в годин біля восьми
поспішали всі додому,
бо наряд колгоспний мали
виконувати всі
з дев'ятої години.

Ось так уперше ми почули
запахи поля зрілі
у стеблі, копі, зерні, стерні,
а далі вже нас тато стали
навчати ціпом у току
снопи молотити спозаранку,
а ввечері при лампі
ніжками м'яли просо,
то це було приємно.
Снопки тепленькі
мама брали з печі
і ми ще й просо
дошукували руками,
яке ховалось у снопку
своїми китицями
в серединці.

Це було приємно і по силі,
не те що ціпом часто ми
получали по спині,
чи ті кров'яні рани на ступні
від такої твердої стерні,
яка проколювала шкіру,
але все ж боліло.

Та приємно було те,
що бочки повніли збіжжям,
а це наша їжа,
і ще наш щедрий урожай –
і ми були до нього
своєю працею причетні.

Та які то вже були із проса,
затовченого у ступі на пшоно,
з якого варилась у печі
наша каша на молоці,
а мама ще туди добавляла масла,
чи м'якиша із гарбузи,
щоб солодшою була...
наша каша.

Ото вже їжа була тривка,
неначе з'їдав шкварочку сала
і пив лиш воду до обід
у школі квартою маленькою,
бо чогось тоді
і води було мало,
хоча було болото на болоті,
та чистої води було все ж мало.
Вода смачна була,
хоч і каламутна,
пісочок потріскував на зубах,
та спрагу гамували.

Любили ми товкти те просо
на ножній ступі,
бо ручною було важко,
та і самі ступи були високі,
як для нас, дітей,
а так в ножній
піднімали голову дубову
і ногами перебігали по журавлю,
відпускаючи її донизу,
а вона в гнізді облущувала просо,
скидаючи полову-кожуру
і білизну блідо жовту
показувало у пшоні –
там на дні.

Так і крупу били із пшениці,
хоча і раз чи два – і то на кутю,
бо чогось у нас пшениця не росла,
а все більше просо, овес і жито.
Борошно терли із зерна
на жорнах кам'яних
і воно розтерте цівкою текло
по жолобку у підставлене відро.
Та ми лиш із інтересу

імітували повороти каменя належного,
бо сили були не ті,
щоб каменя крутити
і тільки юнаком уже могли
на жорнах управляти...

А ще любили вдихати запах
із насіння льону, конопель,
коли тато його клинками давили,
видавлюючи густу олію
та таку запашну й смачну...,
а доки те було,
то ми лизали макуху теплу,
неначе пряник житній.
Та найбільш ми любили коржики
із мелених зерен кукурудзи.
Мама туди добавляла
смалець, здір і цукор
і таким він був уже смачним,
що кисіль чи молоко
лиш пом'якшували його.
А така то була смакота,
бо вона приходила на стіл
лиш в неділю чи на свята.

На кисіль ми збирали влітку
ягоди чорниці,
а мама терла бульбу
і з тієї маси крохмаль збирала,
який і був що не є желатин.
Та у видумці своїй,
вона в кисіль добавляла
розмочені висушені
груші-дички.

І десь тоді,
коли закінчили ми
початкову школу
батьки дозволити собі могли
купити борошна першого сорту
і мама з нього варила пончики в олії,
а в середину клала горошинку –
такі тоді були цукерочки драже,
то цим вона прославилась на все село
і з того часу почали випікати
весільні короваї,
а то були лиш бабухи,
аби лиш на коровай схожі,
бо борошно було дефіцит,
хоча й обойне.

А свіжий хліб, то свято вже,
бо мама, зазвичай,
коли випікала хліб,
то добавляла картоплю чи яйце,
щоб це тісто трималося купи,
бо закваску ми бувало випивали
із хлібниці на лаві за столом,
хоча її і берегли святі ікони,
то ми попід столом

черпали із під вічка
той квасок приємний
і так ми вчилися красти
попід рушником закваску ту,
щоб Бог не побачив руку.

Ось так ми хліб їли
і до хліба бульбу мали,
хоча подеколи була й капуста,
чи огірок солоний –
і так жили здорові
побільше на розсолі.
Бо батьки казали,
що після війни
голодними були
і їли навіть зерно зелене,
від якого живіт болів,
а коли зерно було воскове,
то вони надією жили,
що в них теж будуть млинці...

І все це спомини дитячі,
але люди були щирі, чисті.
Робили все гуртом і без обманів,
бо толока, то це було святе
і слово твердим було, неначе криця,
...сказав,

то відповідальність за нього мав.

Пісні співали файні,
витанцьовували в постолах –
могли усі на дві сторони
і нас, малих, до цього наущали
на посиденьках, вишиваючи
рушники і сорочки,
або нитки із льону пряли,
а потім ткали в обруси усякі.
З одних були рушники на ікони,
з інших, що був вал,
то втиральники були,
а більше полотно в попелі золили,
щоб пом'якшити його,
бо кострубатими були
штани й сорочки,
та й незручно працювати
було в них.

А зола-попіл нитки трохи «їла»
і білішим полотном було.
Хоча й ми без діла не сиділи,
часто уже бралися льон м'яти,
а от нитки мотати на цівки,
то це вже була дитяча справа,
та і забава – хто швидше намотає,
а мати і сварила,
мабуть, для годиться,
бо в таких забавах
часто ми
ламали ті цівки,
які були з якогось буряну.

Ой, як далеко ми зайшли
у цих споминах приємних,
а там було дитинство, воля,
були книжки й робота нам по силі,
курили ми вільхове листя
і рідко з дуба потайки,
коли свині пасли.
І ігри були різні – кмітливі і рухливі,
свистати вчилися
і насвистувати мелодії пісень,
бо гармошку й барабан
мали лиш дорослі –
і то один чи два на село,
а то і на два-три села.

То це там були оті музики –
на вечорницях, посиденьках,
а ми крізь фіранку
підглядувати любили,
допоки вони нас
розганяли по домівках.
Життя було веселе
і батьки не дорікали
на важкість у роботі,
і нас голубити уміли.

Довіра до нас була
і ми нею цінували.
Мабуть, що не в грошах
і не в речах, достатках
кується справжнє щастя,
бо це є стан єства,
яке творити треба –
і не за день чи два.
Ось таке життя
і ми у нім
його пізнали,
і благодаримо Творцю,
і благословляємо Вас
його у радості пізнавати.

С Н І Г

Весняний сніг упав на землю.
Сюди його хмариньки несли
з країв холодних і далеких,
та наша весна на теренах наших
завжди починається у березні –
п'ятнадцятого числа,
і це є дата календаря,
який пише Небо і Земля.

А снігу випало багато
і він такий красивий і нарядний,
покрив собою все:
дерева, землю і дахи –
і так на сонечку іскриться,

а білий, білий, ніби, вата,
та сонце гріє нас, повітря,
а може, і його
заодно...

Та прокидаючи стежину,
то й знизу мокрий сніг,
мабуть, земля його там гріє,
вона ворухиться під ним,
вона дихнути травою хоче,
моргаючи проліском у небо,
а промінчик заскучав
за леді юною весною
і до квіточки припав,
підморгуючи родині,
яка зібралася в колі,
новий рік даруючи землі.

Та й Зима, подруга старша,
цю фату принесла Весні юній,
бо у тій фаті уся вода,
яка потрібна для життя нового
у травині, для комахи й горобцю –
і вони її чекали,
як із року в рік
на це весняне свято
матінки Землі.

Весна прийшла
і ми уже її чекаємо,
хоча зима мудра
снігом землю берегла
від старого діда –
останнього морозу.

Хай в ночі він іще панує,
та сонце роду
його щодня жене,
і він залазить в сніг,
у закутки, чи в тінь...
Не заховатися йому,
бо птахи крильми
вітер теплий принесли
з країв далеких.

І так ми дивимося на сніг,
який розлігся посеред весни,
а вітерець тепленький
цілує зиму у снігу
з подякою в прощанні,
а там де нема вже снігу,
то ласкаво горнеться до землі,
подихом тепленьким
гріючи її.

І так приємно спостерігати,
що так чогось в природі
все проходить у злагоді:
одне відходить,
а інше вже приходить
зі своїми красотами,
оркестрами і в грі

із нами, із людьми,
стишуючи гарячку весняну
хлібороба, пастуха,
які годують у злагоді з усім
усе, усе людство...

Вітаємо тебе, весно,
і в сонці бачимо тебе,
і в повітрі теплім,
і в тих бруньках,
які вже тягнуться до нас
листочками, стебельцями,
а ми зустрічам раденькі –
нагинаємося до них в поклоні,
присідаємо до коліна,
радіючи весні,
яка збудила землю,
землю – годувальницю всьому.

Д Я К А

У ці перші дні весни
все ожива в природі –
це відчуває й наше тіло,
яке, ніби то, змінюється у собі:
щось там ворухиться,
відходячи від сну;
щось, ніби, виростає...,
та це ж думки...

То ось як вони з весною оживають
і просяться на папір словами,
а Душа, яка раденька таким змінам,
бо і ми у благодаріннях Творцю
всі слова хороші у подяці
посилаємо Йому,
посилаємо їх і Ісусу,
який дивиться на нас
очима своїми, живими
і енергією Творця
наповнює єство наше
у натхненні, у благословенні –
і не німим,
бо ми відчуваємо його незримо,
свого брата по уму і крові
й спорідненості духовній.

Він приніс любов людям,
а ми запрошуємо їх
прийняти доброту
у всі дії у житті.
І ми знаємо усі,
що любов є двері
у Творця кімнати,
а доброта є поріг,
то не пізнавши і не прийнявши
його єством своїм,
ми не возрадіємо у щасті.

Бо ставши на поріг ногами,

ми прийняли доброту собою,
всім єством своїм.
Доброта є частиною любові
і пізнаємо ми її з любові.
То прийнявши доброту,
ми здатні вже творити
оту радість-благо,
які і несуть нас далі
в устремліннях творчих
до дверей любові.

Пізнавши і прийнявши доброту,
як спосіб і стиль життя,
то ми зумієм встати на поріг,
до якого нас ведуть усі дороги...
Ми у змозі двері відчинити,
і відкривати їх все ж маємо самі,
ступивши ногами на поріг,
відчувши у собі той Дух творящий,
з яким ми йшли віками
з пісчиночки малої
і каплею духовною зродившись
у собі і Отцю на радість,
що свідомістю людською
саме цей шлях ми обирали,
бо до цього нас вела й природа
інтуїтивно і в доцільності своїй
і за покликом Твоїм.

А це вже досвід і довіра,
віра й мудрість наша
до Отця-Творця
яка й дає кожному можливість
ввійти в ці двері любові
і зайти в Його кімнати
вже самим в статусі
Духовності світової.
Це вже не тіло й ум,
це Душа людська
з'єдналась з Духом
і тут вона, і звідси,
як безмежність і начало
вже творить у всьому живому,
що є на Землі і у Всесвіті великім.

То так і людьми,
які шукають іще стежки
тут, на Землі,
саме присутністю своєю,
усвідомленням своїм
в розумінні і прийнятті
Духа світла і доброти.

То саме тому ми уже не раз
наголошуємо всім, що поріг
є той проміжок в життях людських,
в якому є посилено і чуттєво
зрозуміти і прийняти
стан любові і Творця
через доброту в її творінні

і від неї будувати
щомиті і повсякчас
життя свої
і відносини з людьми,
і з усім,
що є живим і дише.

Благодаримо Тебе,
Отець-Творець-Дух святий,
за те, що вів і терпів
усі наші вибори пусті,
допоки ми не зрозуміли
суть покликання свого
і відчули поклик Твій
в запрошенні вічнім,
у погодженні з усім,
то тепер уже ми
благо даримо Тобі,
щоб Ти ріс із нами,
але ж Ти і так ріс віками
саме такими як ми
і тими мільярдами живих,
які живуть і творять
з благословінь Твоїх,
то тепер
і ми благословення шлем
усім і всьому
у радості і розумінні своїм,
у цих словах подяки,
перш за все Тобі.

Так і так
ми тілом відійдемо
і Твоє піде за Тобою,
а наше творче все,
надбане умом свідомим і Душею
до Тебе Отче йде,
яке Ти знову понесеш
те благо-радість тим,
що є живим і дише.

А ми тепер так повні,
повні тобою Отець-Творець
і повноти не знаємо в собі,
бо то все вже Ти
Джерелом всесвітнім
і у всьому.

Ти все оце знаєш
і радієш з нами,
та знаємо і ми,
що словами цими
ми читачів засіваємо
у благодаріннях отаких
і відчуттями...,
і всім отим прекрасним,
що наповнює нас,
все єство наше,
весь життєвий простір,
Землю, Всесвіт.

Щастя Вам, люди і доброти
на всі життєві роки!!!
Хай біля Вас усе росте,
хай радує воно і Ви
очі, вуха, ум і Душу,
хай радує Отця-Творця
енергіями святого Духу.

ОГЛАВКИ ВІРШІВ

СНІГ	1
СТРІТЕННЯ	2
ДОВІРА	6
ДОБРОТА	7
БРАТИ І СЕСТРИ	12
МРІЇ	14
ЛЮБОВ	15
ЖИТТЄВА НОША	16
НАША МОВА В СЛОВІ	18
ЛЮБОВ	43
МУДРІСТЬ	48
РИТМ ЖИТТЯ	49
МОВА	50
ГНІВ І ІНШИЙ НЕГАТИВ	53
ІСТИНА	60
ОДА ЖИТТЮ	61
РАНИ	75
ТРИВОГИ	79
ГУМОРИНА	86
РОМАНТИКА НА СІНІ	87
МАЛЕНЬКИЙ СПОМИН	90
СНІГ	97
ДЯКА	98

сайт <http://mikolin.com.ua/>

e-mail: sergiymikolin@ukr.net

сторінка на facebook (Сергій Миколин)

сторінка групи «Світ Духовності» на facebook

На обкладинку застосовано фото невідомого автора з інтернету.